

ΚΛΕΙΩ

Τόμος Ε'.
ΑΡΙΘΜ. 22 (118).

Συδρομή, κορομύτη από 1. Ιανουαρίου και 1. Ιουλίου εκάστου έτους, εξαμήνος μόνον,
και προσληρωθεί: Πανταχού φράγκ. γρ. 12½ ή μάρκ. 10.

ΕΤΟΣ Ε'.
τῆ 15/27. Νοεμβρίου 1889.

ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ. ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑ ΕΝ ΕΝΕΧΥΡΟΔΑΝΕΙΣΤΗΡΙΩ

ὕπὸ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Η. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ. (συνέχεια και τέλος.)

Μετὰ τα ὄρολόγια ἐκεῖνα ἐξετέθησαν και ἄλλα εἰς πλειοδοσίαν, και μικρὰ περίκομψα γυναικεῖα ὄρολόγια, και ἐν χρονόμετρον, και χρυσαῖ ἀλύσεις, και ἐν ἀργυροῦν μελανοδοχείον, και καρφίδες χρυσαῖ, και δακτυλῖδια ἀδαμάντινα, και δίσκος σμιλτοκόσμητος μετὰ χρυσῆς τριχαπτοειδοῦς στεφάνης· και ἠγωνίζοντο μετὰ λύσεως οἱ ἀπόγονοι τοῦ Σῆμ τίς νά τ' ἀρπάσῃ εἰς τὴν κατοχὴν του· ἐνίοτε, μὴ ἔχοντες ἱκανοποιημένην τὴν συνειδήσιν τῆς ἀπληστίας των, ὑπολογίζοντες ὡς ζημίαν τὸ μειωθὲν κέρδος, ἐντρομοὶ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ πείσματος ἐλευθεριότητός των, ὠπισθοχώρου ὡς ἀπὸ χεῖλους κρημοῦ, εἰς ὃ ἐρριφοκινδύνευσαν παρατόλμως· συνερχόμενοι δὲ τόσον γλίσχρως ὑπερδεματίζον, τόσον ἀσυστόλως προσεπάθουν νά κλέψωσι τὸ πλειστηριαζόμενον, ὥστε ὃ διευθύνων τὴν δημοπρασίαν ἀπέσυρεν αὐτό.

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Ε'.

Γεωργίου Γρηγορίου

Αἱ παρὰ τὸ τετράπλευρον τῶν σανίδων γυναῖκες, κατ' ἀρχὰς μὲν παρηκολούθουν μετ' ἐνδιαφέροντος τὰς περιπετείας τοῦ ἀγώνος, ἀλλ' ἀδυνατοῦσαι νά κρατήσωσιν ἐπὶ μακρὸν τεταμένην τὴν προσοχὴν των εἰς πρᾶγμα μὴ ἀποβλέπον αὐτάς, κατελήφθησαν ὑπ' ἀνίας, και ἤρχισαν νά συνδιαλέγωνται χαμηλοφώνως, πρὸς τὴν θυρίδα στρέφουσαι τὸ βλέμμα, μετ' ἀνυπομονησίας μὴ συνεχομένης.

Ἄλλ' ὅτε ὃ παρα τὸ ξύλινον κινκλιδωτὸν ὑπάλληλος, ἔλαβεν ἐκ τῆς θυρίδος σιδηρὸν τοῦ σιδηρώματος, και ὑψώσας περιεδείκνυσεν αὐτό, ἐπαναλαμβάνων τὸ ἐνδοθεν ὑποβληθὲν αὐτῷ θέμα, ἐσώπησαν, ἐβηζαν, ἐκινήθησαν ἐκ τῶν θέσεών των, ἐτοποθετήθησαν ἀνσώτερον, αἱ μορφαὶ των ἔλαβον ἐκφρασιν σοβαρότητος και προσδοκίας.

— Geboten! εἶπε γυναικεῖο τις φωνὴ ἐν σπουδῇ.

Ἐδέχετο τὴν προταθεῖσαν τιμὴν ἄλλη τις ὄμω, ἐκ τῆς ἀπέναντι πλευρᾶς, ἤνοιξε τοὺς μικροὺς, γλαυκοὺς, ξεθωριασμένους ὀφθαλμοὺς τῆς, οὗς ἐκάμμυεν ὡς νὰ ἐνούσταζε, καί, διὰ φωνῆς κρυολογημένης, ὑπερεθεμάτισε κατὰ πεντήκοντα φοίνικας.

Αἱ γυναῖκες ἐν γένει ἐνθουσιῶσιν ὀλίγον, ὅταν δὲ διαχειρίζονται χρήματα παραφέροντά ἦτον τῶν ἀνδρῶν, ἔχουσι πολλῶν αὐστηροτέρην μεθοδικότητα, πολλῶν ψυχροτέρην λογιστικότητα· ἀλλ' αἱ πτωχαὶ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ἀλλ' αἱ χωρῖκαί, αἱ γινώσκουσαι ἐκ πείρας πόσον ὀλίγον ἀποφέρει ἡ μετὰ τόσου κόπου γεωργουμένη ἀδυσώπητος γῆ, ἢ τὸ βαρὺ καὶ πλήρες ἰδρωτὸς καὶ συντριβὸν τὸ σῶμα ἡμεροκάματον, ἢ ἡ χεῖρ ἡ κρατοῦσα τὴν βελόνην, ἐν ᾧ οἱ ταλαίπωροι ὀφθαλμοὶ κῆρυτον ἐπὶ μακρᾶς, μακρᾶς ὄρας ἐπὶ τοῦ βράβιματος, αὐτὰ ἐντείνουσι τὴν φειδῶ μέχρι πάντων, μικρὰν νομισματικὴν μονάδα λαμβάνουσαι ὡς μέτρον, καὶ εὐρίσκουσαι πάντοτε τὰς δαπάνας, ὅσον μικραὶ καὶ ἄν ὧσι, κολοσιαιᾶς καὶ φοβεράς.

Διὰ τοῦτο ἡ πλειοδοσία μεταξύ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, τῶν εἰθισμένων ἐν τῇ ἀγοραπωλησίᾳ τῶν ὠῶν καὶ τῶν κραμβῶν καὶ τῶν μαινίδων νὰ κατατρίψωσι καὶ αὐτὸν τὸν φοίνικα εἰς ἡμισὺν καὶ τέταρτα, ἔβαινε βραδέως καὶ ἐν δισταγμαῖ, κατὰ εἰκοσὶν ἢ δέκα φοίνικας, ὀδυνηρῶς ἀποσπομένους, ὡς ὀδόντας.

Ἐν τέλει ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ κατακυροῦντος ὑπαλλήλου, ἐκρούσθη τὸ σφυρίον, καὶ μία ἐκ τῶν γυναικῶν παρέλαβε τὸ σίδηρον.

Δὲν ἦτο ἐκ τῶν πλατέων ἐκείνων τῶν θερμαινόμενων ἐπὶ ἀνημέρων ἀνδράκων· ἦτο κοῖλον, ἐντὸς δ' αὐτοῦ προσηρμύζετο ὄγκος σιδήρου, ὅστις ἐντιθέμενος, ἐρυθρὸς ἐκ πυρακτώσεως, τὸ διετῆρει ἐπὶ πολὺ θερμόν.

Πῶς εἶχε καταντήσῃ ἐκεῖ; ἐκ τίνος στενῆς καὶ σκοτεινῆς κλιμακῶς πενιχρῶ ἀπερῶσεν κατ' ἄλγεον; ποίαν κατεπέποιθτο, μὴ ἐπιδοχικήν ἀναβολὴν, ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην ἀνεπλήρωσε; Ποῖα θλιβερά μυστικὰ ἐγίνωσκε;

Ἦτο καθάριον, ἀπὸστρακτε. Τίς οἶδε ποῖαι χεῖρες — δυστυχεῖς, ἐρυθρᾶ ἐκ τῆς ἐργασίας, μὲ κατεστραμμένους ὄνυχας χεῖρες — ἐτριψαν αὐτὸ οὕτω, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ λάβωσι ὀλίγα κερμάτια περισσώτερον, μὲ τὸν κρόφιον φόβον μὴ ἂν μείνῃ ἐπ' αὐτοῦ ἴχνος σκωρίας δὲν γείνη δεκτόν, καὶ ἴσως ἐν ᾧ τὸ ἐστὶλβου δάκρυ τι σταῖξεν ἐθαμβώσας πρὸς στιγμὴν τὴν λάμπην του!

Ἐφ' ὅσον ἔβλεπον ὀρολόγια καὶ ἀλύσεις καὶ δακτυλίους, ἀντικείμενα πολυτελείας ἢ ἀνάσεως, δὲν μοι ἤρκετο κατὰ νοῦν ὅτι ἡ πώλησις ἐκείνη ἦτο καταναγκαστικὴ ἢ ἀπατηλὴ ὀπτασία τοῦ πλοῦτου δὲν μὲ ἄφινε νὰ ἴδω ὅτι θέλησις τις, ἄλλη παρὰ τὴν τοῦ κτήτορος, ἀμειλικτος καὶ σιδηρᾶ ἤραζε καὶ διεθετε — νομίμως, ναί, ἀλλὰ πόσον σκληρῶς! — τὰ πράγματα ἐκεῖνα, ὧν τινα τίς οἶδε ἂν δὲν ἦσαν πολυτίμα οἰκογενειακὰ κειμήλια, μυροβολοῦντα ἀναμνήσεις, ἱερὰ λείψανα διαφυλάττοντα ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ διατηρηθῇ ἐκ τοῦ ἀνεπιστρεπτοῦ παρερχομένου — ὀρολόγια, τῶν ὁποίων τὰ παρακολουθοῦντα τὸν ὀροδείκτην βλέμματα ἐσβεσθῆσαν πρὸ πολλοῦ, δακτυλῖδια, τῶν ὁποίων οἱ δάκτυλοι κατέπεσαν εἰς ὀστάρια, καρφίδες, ὧν ἡ πορπομένη χλιδῶσα κόμη κεῖται δέμα τριχῶν εἰς σκοτεινὴν γωνίαν, ὑπὸ πλάκα τοῦ νεκροταφείου! . . .

Ἀλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξετέθησαν πρὸς δημοπρασίαν σκεῦη μαγειρικὰ καὶ τῶν πρώτων τοῦ βίου ἀναγκῶν, ἀπαραιτήτητα, ὡς τὰ ἐργαλεῖα εἰς τὸν τεχνίτην, βαθεῖα μὲ κατέ-

λαβε μελαγχολία. Τὸ σίδηρον ἐκεῖνο καὶ τὰ κοχλιάρια καὶ τὰ περόνια, καὶ τὴν χύτραν καὶ τὸ τηγάνιον ἢ Πείνα ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ πτωχικοῦ ἑρμαρίου καὶ ἔφερον ἐκεῖ, ἐν ὥρᾳ σκληρᾶς ἀμηχανίας, καθ' ἣν ἡ ταλαίπωρος, ἡ ἔρημος γυνή, χῆρα ἴσως, προσέφυγεν εἰς αὐτά, εὐροῦσα — παρ' αὐτῶν τῶν ἀφύχων — ὅτι παρ' οὐδενὸς ἐμφύχου ἠδυνήθη νὰ εὐρη, εὐσπλαγχίαν, προστασίαν, ἄρτον.

Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ μοι φαίνεται ὅτι ὀξεῖς ὀδυνῆρὰ θὰ ἦνε ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ὁ ἀνθρώπος φημῶν τὴν φιλοτιμίαν του, συνέχων ἐνδον τοῦ τᾶς κραυγᾶς τῆς ὑπερηφανείας, κατέρχετο σπεύδων τὴν κλίμακα τῆς κατοικίας του ὡς νὰ τὸν ὠθῇ ἀκαταγώνιστος τις δύναμις καὶ τρέχει διὰ τῶν ἀγυῶν, τρέχει διότι εἶνε ἀνάγκη, καὶ κρούει τὴν θύραν τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου, ὅπου εὐρίσκει ὀλίγον οἶκτον, οἶκτον ἐξευτελιστικόν, οἶκτον μὲ τὸ ἀζήμιωτον, οἶκτον ἐξετάζοντα δι' ὀφθαλμῶν γυροπώλου τὰ πρὸ τῶν ποδῶν του ῥιπτόμενα πράγματα καὶ ὑπολογίζοντα τὴν ἀξίαν τῶν, ἐλεημοσύνην ἀπαθῆ, μηχανικὴν ὡς ἐπάγγελμα, ἐν ἣ δὲν ὑπάρχει οὔτε συγκίνησις, οὔτε φιλοφροσύνη, οὔτε συμπάθεια.

Ἐν τούτοις αἱ γυναῖκες ἐξήκολούθουν τὸν πατέρα ἐκείνον· ἡ μιμική τῆς μορφῆς αὐτῶν ἦτο περιέργος· μία, μετὰ ἡρεμῶν ὑπερθεματισμῶν, ἐφαίνετο τέλος θριαμβεύουσα· ἀλλὰ τὴν ἐσχάτην στιγμὴν ἄλλη τις πλειοδοτοῦσα εἴκοσιν ἢ δέκα φοίνικας προσεπάθει ν' ἀρπάσῃ, οἶονε ἐκ τῶν χειρῶν τῆς, τὸ σκεῦος, ὅπερ ἐκείνη εἶχεν ἡδῆ νοερώς τοποθετήσῃ ἐν τῷ μαγευτικῷ τῆς, ἐν ὀρισμένη θέσει, ἣτις τὴν ὅρα θὰ εἴφαινετο κενή, ὡς ν' ἀφῆρέθῃ ἐκείθεν ὀργίμως ἀτενίζουσα ἐπὶ τὴν ἀντιπαλον, ἐβουδίζετο εἰτα εἰς διαλογισμούς, συνέσπα τὰς ὀφθαλμούς, τὸ μέτωπόν τῆς ἐλάμβανε τὴν ῥίσσην σύνοιον τῆς σκέψεως, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τὴν ἐκφρασαν ἐκείνην τὴν βαθεῖαν, καθ' ἣν τὸ βλέμμα φαίνεται πρὸς τὰ ἐνδον ἐστραμμένον· εἰτα, μετὰ μικρὸν ἐνδιάθετον μονόλογον, μετὰ μικρὸν ἐνδύμῳρον πάλην, ἀπέφασις, ἢ δ' ἀπόφασις, πρὶν ἀκόμη ἀνοιχθῶσι τὰ χεῖλη τῆς, πρὶν κινήθῃ ἡ γλῶσσά τῆς, ἀνεγίνωσκετο ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς.

Αἱ γυναῖκες ἐκεῖνα οὐδὲν τὸ ἰδιαῖον εἶχον. Ποδία χρωματιστῆ καθικνουμένη μέχρι τοῦ ποδογύρου χρονδροειδοῦς φούστας, ἀρκούντως βραχείας ὡστε νὰ φαίνωνται τ' ἀνδρικά αὐτῶν ὑποδήματα. Καλύπτρα τῆς κεφαλῆς, ἀποκρῦπτουσα μέρος τοῦ μετώπου καὶ τὰ ὦτα καὶ τὸν ἀστένα, ὁμοία πρὸς τὸ παρ' ἡμῶν τσεμζέρι. Μηλα τῶν παρειῶν καταπρόφυρα ἐξαγγέλλοντα τὴν σαξωνικὴν καταγωγὴν τῶν. Μορφὰ ἡλιοκαεῖς, φέρουσαι ἀλλεπάλληλα στρώματα θερνοῦ καύματος.

Ἀλλὰ μία ἐξ αὐτῶν, εἰς παράμερον γωνίαν καθημένη, εἴλωσεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν μου. Ἀμέσως ἐνόει τις ὅτι ἦτο δυστυχὲς πλάσμα· τὰ ἐνδύματά τῆς παλαιὰ καὶ ἐμβαλομένα· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐρυθροὶ ὡς νὰ εἶχον κλαύση πολὺ· τὸ δὲ κάτω χεῖλος τῆς ἐκίνοι σπασμωδικὸς τις τρόμος, ὡς ἐκ τῆς ἐξέως τοῦ ὀλοκῶσις ἴσως. Ὄπισθεν τῆς ἴστατο δεκαετὲς κοράσιον ὠχρῖν, φοροῦν ἀπότριπτον καὶ βασανισμένον ἐνδυμα καὶ ὑποδήματα μεγάλα, αἵνα βεβαίως θὰ ἔσυρε βαδίζον· τὸ κοράσιον τοῦτο ἐκράτει ἐν τῇ ἀγκάλῃ του τετραετὲς περίπου παιδίον, ἐπίσης ἐλαεινῶς ἐνδεδυμένον, γλαυκοὺς ὕαλῶδεις ἔχον ὀφθαλμοὺς καὶ κόμην παρεμφορῆ πρὸς στυπεῖον.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη παρηκολούθει ἀπὸ τινος μετ' ἀπεριγράπτου ἐνδιαφέροντος τὴν δημοπρασίαν· οἱ κοῖλοι αὐτῆς ὀφθαλμοὶ προσήλυντο εἰς τὴν θυρίδα τοῦ κυκλιδωμάτων μετὰ πυρετώδους ἐξάψεως. Ἐν τῇ ποδιᾷ τῆς, ὑπὸ τὴν σανίδα,

ἐκράτει κίτρινα τινὰ χαρτῖα, ἐφ' ἀ ἐκυπτεν ἐνίοτε ὡπὼς ἀναγνώση τι.

Κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησα τί συνέβαινε, ἀλλ' ἔπειτα τὸ ἐνόησα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μου συνεκεντρώθη ἐκεῖ τεταμένον, ἀσβεστον, ὀδυνηρόν.

Διότι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου διεδραματιζέτο μία τῶν τραγωδιῶν ἐκείνων τῶν ἀφώνων, ἀς διαγκωνίζομεν πολλάκις ἐν τῇ ὁδῷ χωρὶς νὰ τὰς μαντεύωμεν. Τὰ κίτρινα χαρτῖα ἴσαν ἀποδείξεις τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου, πολλὰ δὲ τῶν σκευῶν ἐκείνων τῶν πωλουμένων ἦσαν ἰδικὰ τῆς.

Ἀγαπῶμεν τόσον πολὺ τὰ πράγματα τὰ περιβάλλοντα ἡμᾶς, τὰ βιβλία, τὰ ἐπιπλα τὰ κοσμήματα! Δι' ἐμέ, μία τῶν μᾶλλον ἀγωνιωδῶν ἐρωτήσεων ἀς ἀποταῖνω πρὸς ἑμαυτόν, εἶνε ποῖος θ' ἀναδιψᾷ, μετὰ τὸν θάνατόν μου, τὰ βιβλία μου, τὰ ὅποια συλλέγω μετὰ τόσης στοργῆς καὶ δένω κομψῆς μετὰ τόσης φροντίδος! Διαφυλάττωσι μέρος τῆς ψυχῆς μας, τὰ ὑπὸ τὴν στέγην μας, τὰ ἐν τῷ θαλάμῳ μας ἀντικείμενα· οἱ πόθοι μας, τὰ ὄνειρά μας περινοστοῦσι περὶ αὐτὰ καὶ τὰ καθίστωσιν ἀναντικατάστατα· διὰ τοῦτο πολλοὶ δὲν δύνανται νὰ κοιμηθῶσι εἰς ξένην κλίνην, διὰ τοῦτο ἀνατριχάζομεν μόνον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι δυνατόν να φορέσωμεν ξένον ἐνδυμα, διὰ τοῦτο καταλαμβάνει ἡμᾶς βαθεῖα καὶ ἀκατανίκητος μελαγχολία ὡς εὑρεθῶμεν μόνον ἐν δωματίῳ ξενοδοχείου, ἐν μέσῳ ἐπιπλῶν ψυχρῶν καὶ ἀστόργων βλεπόντων μετὰ χυδαίας ἀδιαφορίας τὸς ἐρχομένους καὶ ἀπερχομένους, ἐν μέσῳ τῆς θλιβερᾶς ἀτμοσφαιρας ἀγνώστων ἀναπνοῶν!

Καὶ ἡ δυστυχῆς ἐκείνη γυνὴ ἔβλεπε τὰ πράγματά τῆς, αἵνα ὄχι μόνον ἠγάπα ὡς ἰδικὰ τῆς ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀ ἦτο προσεφυκῖα διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ ἀνευ αὐτῶν, διότι ἀπεγυμνοῦτο ἀνευ αὐτῶν, τὰ ἔβλεπε τὰ πράγματα ἐκεῖνα σχορπιζόμενα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀρπαζόμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς οὐδ' ἴσης καὶ τῆς ἄλλης, χωρὶς κανεὶς ν' ἀνησυχῆσῃ δι' αὐτὴν, χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἐρωτήσῃ! Καὶ μὲ ποῖαν ἀπληστίαν τὰ ἤρπαζον αἱ ἀσυνείδητοι! μὴπως προσέφερον κἀν τὴν ἀξίαν των; Ὄ! ὅταν εἶνε τις ἄμοιρος εἶνε ἄμοιρος· ὑπῆρχον πράγματα, τὰ ὅποια ἐν τῷ πυρετῷ τῆς ἀμίλλης, ἐν τῷ ἐξαφθέντι πείσματι ἔκαμνον πτερά, νομίζεις, καὶ ἀνέβαινον καὶ ἀνέβαινον, ἀλλὰ τὰ ἰδικὰ τῆς, μόλις ἐκινούτο πρὸς τὰ ἄνω τὰ ταλαίπωρα, κατέπιπτον ὡς πτηνὰ τετραυματισμένα, σείοντα ἀγωνιωδῶς εἰς τὴν κόνην τὴν αἱματοσταγῆ πτέρυγᾶ των.

Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ ἴδητε καὶ μὲ τί ζήρὸν, φοβερόν βλέμμα μίσους παρετῆρει τὰς μεγάλας ἐκείνας, αἵτινες συνόμοσαν νὰ τὴν ἀπογυμνώσωσιν! . . .

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ σκηνογραφία μετεβλήθη· ἐνεφανίσθησαν πάλιν τὰ ὀρολόγια καὶ αἱ χρυσαὶ ἀλύσεις καὶ ἤρχισεν ὁ περὶ αὐτῶν ἀγών· ἄλλοι ὑποκρίται προσήλθον εἰς τὴν σκηνὴν· ἐν αὐτοῖς τὴν ἦτο καὶ ὁ φίλος μου Π. . . ὅστις, μετὰ πεισματωδέστατον ἀγῶνα περὶ ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦς ἀραβουργήμασι κεκοσμημένον κυπέλλου, ἐπωφεληθεὶς χαλάρωσιν τὴν τῶν μαχητῶν, ὑπερεθεμάτισε καὶ ἔλαβεν ἀντιπεντήκοντα δύο μαρκῶν ὠραῶν χρυσοῦν ὀρολόγιον.

Ἐπλήρωσεν, ἔθηκε τὸ ὀρολόγιον εἰς τὸ θυλακίον του, καὶ εἶτα στραφεὶς πρὸς με·

— Πάμε, μοι λέγε.

— Ὅχι, θέλω νὰ ἴδω ἔως τέλος τί θὰ κάμῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκα.

Καὶ τῷ διηγῆθην τὰ συμβαίνοντα.

Ἄφ' οὗ μὲ ἤκουσεν ἡσύχως, μὲ παρετῆρησε διὰ βλέμ-

ματος ἀπεριγράπτου οἴκτου, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του καὶ ὕψωσας τεταμένους τοὺς δύο μακροὺς βραχίονάς του, ἀνεφώνησε.

— Ὄχι! βρὲ ἀδελφέ, τί κάθισαι καὶ χολοσκάνεις γιὰ ξένες ἐνονοίαι;

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἂν ἐβλέπετε τὸ χεῖλος ἐκεῖνο τὸ μορφάσαν, ἂν ἠκούετε τὴν νοθρὰν, τὴν βαρεῖαν, τὴν ψαλμοδικὴν ἐκείνην μομφήν, ἣτις ἐχαρακτήριζεν ὅλον τὸν ἀνθρώπον, θὰ κατελαμβάνεσθε καὶ σεῖς ὑπὸ τοῦ ἀκουσίου, τοῦ νευρικοῦ γέλωτος, ὅστις μὲ συνεκλόνησεν ἐπὶ τινὰ λεπτά.

— Θάρθης, λέγω 'γώ, προσεῖπε μετὰ μικρόν, νὰ πάμε 'ς τοῦ Βρέμμενικ, ποῦ ἔχει σήμερα Schlachtfest*), νὰ πάμε φρέσκα λουκάνικα;

— Θὰ μείνω ἕως τέλους.

— Τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ λύρα, λοιπόν.

Καὶ ἀπῆλθε δεινὸν σοβῶν.

Ἐκ τῆς θυρίδος τοῦ κυκλιδωμάτων εἶχον ἤδη ἐξαχθῆ μάκτρα καὶ μακρὰ ἐπιτραπέζιος ὀθόνη. Αἱ ἄλλαι γυναῖκες ἐκλινον πρὸς αὐτά, ἐξέτεινον τοὺς βραχίονας διὰ νὰ τὰ λάβωσι, τὰ περιεργάζοντο δι' ἐμπειροπράγμονος βλέμματος, ἐν ᾧ ἡ ἄλλη, ἡ δύστηνος ἄλλη, ἀνεδίφα ὑπὸ τὴν σανίδα πυρετωδῶς τὰς κίτρινας ἀποδείξεις τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου. Τὸ κάτω χεῖλος τῆς ἔτρεμε τώρα περισσώτερον, τὰ βλέφαρα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς συνεσφίγγοντο κατὰ τοὺς κανθούς, ὡς νὰ ἠγωνίζοντο νὰ ὠθήσωσιν ὀπίσω τ' ἀναβλύζοντα δάκρυα.

Τότε παρέστη πρὸ ἐμοῦ σκηνὴ σπαρακτικῆ, τραγικῆ ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῆς.

Ὁ ὑπάλληλος ἐξέβαλεν ἐν ἐφάπλωμα γερμανικόν, βραχὺ καὶ φουντωτόν, καὶ ὑποκάμισα μεγάλα καὶ μικρά, γυναικεῖα καὶ παιδικὰ. Καὶ τὰ ὑποκάμισά των ἐτι καὶ τὸ ἐφάπλωμά των! . . . Ὁλα, ὅλα τὰ ἔφερον ἐκεῖ! Ὡς πλοῖον ἐν κλύδωνι, ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἔρριπτεν ὅτι εὐρίσκειν, ὅτι ἔμενε, ἀλλ' ἡ θάλασσα δὲν ἐκορέσθη, δὲν ἐλυπήθη τὸ δυστυχῆς σκάφος! . . .

Ἡ ταλαίπωρος, ἡ ταλαίπωρος! ὅταν εἶδεν ἐκεῖ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ὑποκαμισάκια τὰ ὅποια εἶχε βράψῃ μετ' ὅσῃν στοργῇ, ἢ διότι ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μνήμη τῆς ἢ φοβερᾶ στιγμῆ καθ' ἣν τὰ συνεσκεύασεν εἰς δέμα καὶ τὰ ἔφερον ἐκεῖ, ἢ διότι ἀπέκαμαν τὰ νευρὰ τῆς ἀνθίσταμένα ὡς στρόφιγγες θύρας βιαίως ὠθουμένης, δὲν ἐκρατήθη πλέον. Κατεκράφη ὑπὸ τὸ συναίσθημα τῆς ἀνευ ὀρίων ἀθλιότητος τῆς· ἔρριψε τὰ ἀπαίσια χαρτῖα εἰς μικρόν ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς κάνιστρον, ἤρπασε μὲ τὴν μίαν χεῖρά τῆς, τὸ ἐν παιδίον καὶ μὲ τὴν ἄλλην τὸ ἄλλο, καὶ ἠγέρθη. Ἐν ᾧ δὲ ἤδη αἱ φωναὶ διεσταυροῦντο ὑπερθεματίζουσαι, ἡ παντέρημος καὶ ὑπὸ τοῦ σύμπαντος ἐγκαταλελειμμένη, ἐσύρθη εἰς τὴν ἐγγὺς γωνίαν καὶ ἔμενε ἐκεῖ, γονατιστή, ὡς νὰ τὴν εἶχεν ἀρπάσῃ κτηνώδῶς ἀπὸ τῶν ὤμων διὰ τῶν σιδηρῶν χειρῶν τῆς ἡ Δυστυχία, καὶ τὴν εἶχεν ἐσφενδονῆσῃ ἐκεῖ. Ἐμενε εἰς τὴν γωνίαν, ἐν μέσῳ τῶν δύο παιδιῶν τῆς αἵνα ἐσφιγγεν ἀπελιστικῶς· τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο ἐστραμμένον πρὸς τὸν τοῖχον καὶ δὲν ἐφαίνετο· ἀλλ' ὑπὸ τὸ ἀπότριπτον ἐνδυμα τὸ σῶμά τῆς ἐφρικία σπασμωδικῶς.

Ἄγνων καθ' ὅσον συνειρμόν ἰδεῶν μοι ἦλθε κατὰ νοῦν ἀπροσδοκῆτως ἢ ἐπὶ τοῦ Schloss ἐπιμνημόσυνος πλάξ, ἢ ἀναγράφουσα ὅτι ἐπὶ περιόπτου ἀνδρῆρου, οὐ κάτωθεν ἐκτείνεται

*) Σφαγὴ χοίρου, ἣν οἱ ξενόδοχοι καὶ ζυθοπῶλαι ἀγγέλλουσι εἰσπρασίμως ἐκαστοτε διὰ πινακῶν ἔξωδι τῶν καταστημάτων αὐτῶν, καὶ δηλοποιοῦσι διὰ τῶν ἐφημερίδων.

γρῶναυτάτη τὴν ἀποψὴν ἢ Ἐποδὸβέρην καὶ ὁ εἰς ἐλπίουὶς περιστάμενος Νέκκαρ μετὰ ταυίας κοιλιάδος, ἠρέσκειτο νὰ „διανοήται καὶ νὰ ποιῆ ὁ Γκαίτε κατὰ τὰ 1814 καὶ 1815".

Τὴν πόλινα αὐτήν εἶδον βεβιάως ποτὲ μηχανικῶς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, καὶ τότε τὸ στήθος τῆς ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐπ' οὐ ἀλλοτε ἔβλεπον ὁμοιοπολῶν ὁ μέγας ποιητῆς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὀφθαλμὸν τὴν ἀβλαβὴν ἐκείνην ἠπάρειν ἢ μεταλλοσοφῆα τοῦ Γκαίτε; Κατὰ τί ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτῆς ἢ ἀεὶ ἐπέδρασαν διότι αὐτὸς ἤθελε ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτῆς ὅτι ζοῖται περὶ τὰ τέλη τοῦ 19. αἰῶνος, ὅτι ἢ ἀνδροπότης ἐβημάτισεν ἐκατονταετηρίδας τινὰς πρὸς τὰ πρόσω καὶ δὲν καθ' ἑαυτὴν εἰς τὰς ἀγωνιάσεις καὶ φρενῆρας ἡμέρας τοῦ μεταίωνα; Τί δ' ὀφθαλμὸν εἰς αὐτήν ὅτι ἐφουρδῆν τὸ Ἑιδόσειον φῶς; ἀπ' οὐ τὴν ἐσπεραν θὰ

Η ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΘΕΙΣΑ.

Ἡ παρεμπονὴ τῆς ἄγίας Αἰκατερίνης, τὸν νοεμβρίον μῆνα, ἢ κηρύσσεται πόλι τοῦ ἐπὶ Ὀμπρειβ δεσποτισμοῦ περὶ εὐσεβήθη τρεῖς ἡμέρας περὶ τοῦ σποδουγγεῖς αὐτῆς καὶ ἐπιτρῆβε τὴν ἐξοδὸν εἰς γυναικὰ τινα τρικλονεστῆ περὶον τὴν ἡλικίαν. Ἡ γυνὴ αὐτῆ ἐφόρει πεπαιδαγωγμένην μαλλίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ λευκὸν λινὸν κάλυμμα τῶν βρετονιδῶν γυναικῶν, ὅπερ εἰς τὸ κάτωχορον καὶ στρογγυλὸν πρόσωπον τῆς παρεῖχεν ὄμοιον ἰσχυρῶσαν ὄψιν. Ἦτο δεσποτῆς, εἰς τὴν μὴδὲ πρὸ μικροῦ ἀνεδῶθη ἢ ἐλευθερία. Ὑπὸ τῶν ἀλλῶν ἐν τῷ δεσποτισμῷ γυναικῶν ἀνομιάζετο „ἢ Βρετονίς". Ἀκροφθῆς πρὸ ἐξ ἐπὶ εἶχε ἀπεφθῆ εἰς τὴν φύλακὴν, καταδικασθεῖσα ἐπὶ παιδικονία. Ἦδη δὲ ἐξήρατο τέλος ἐν τῆς ἐλευθερίας, ἀφοῦ ἀπεδῶκεν αὐτῇ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ δι' οἰκονομίας ἀποκτηθέντα χρήματα τῆς, μετὰ τὴν ἐγγραφὸν ἀδελφὸν νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πόλιν Λανγρες.

Τὸ διὰ τὴν πόλιν τούτην παχυδερμῆς εἶχεν ἦδη ἀναχωρήσει. Δελὴ καὶ ἀδελφὴ ὑπὸ τοῦ φόβου, ἐπρότην μετὰ ἀπολίμα βήματα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐξήρατο μετὰ φωνὴν δευκοπεμένην νυκτερινὸν κατάλυμα. Τὸ ξενοδοχεῖον ἦτο ἐν ταῖς κατελιημένον, ἢ δὲ ξενοδοχεῖον, μὴ ἔχουσα ἄλλως τε πόλιν ἐνδιαφέρον πρὸς τοιοῦτον εἶδος νυκτερινῶν καταστάσεως, συνεβουλεύσεν αὐτῇ νὰ μεταβῆ εἰς τὸ κατηλῶν, ὅπερ εὐρισκῆτο εἰς τὸ ἔσπερον ἀκρον τοῦ γοίθου.

Ἡ ξένη ἐπορεύθη, ἐπὶ μάλιν ἀδελφὴ καὶ συγκεχυμένη, καὶ ἐκρούσε τὴν θύραν τοῦ κατηλῶν, τὸ ὄπσον κυρίως ἦτο κατὰ γυνὴν τῶν ἐργατῶν. Ἡ κἀπὶ τῆς ἐμέτρησης αὐτῆν μετὰ βλῆμα πλῆρες ὑπεψίας. Ὅπως ἐνόησεν ὅτι ἢ ξένη ἦρχετο ἐκ τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ ἀπέσειμειν αὐτῇ λέγουσα, ὅτι δὲν δεύεται ζῆλους τὴν νύκτα.

Ἡ δυστυχὴς δὲν ἐτόλμησε νὰ παρακαλέσῃ περισσότροπον. ἔκλυε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπῆλθε σιωπηλῇ, ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἐξηγῆσθαι σφοδρῶν μῆκος πρὸς τὸν κόσμον τοῦτον, ὅστις τὴν ἀπέκρουε. Τουσοτρόπως οὐδὲν ἄλλο ὑπελάθετο αὐτῇ ἢ νὰ μεταβῆ περὶ εἰς Λανγρες. Περὶ τὰ τέλη τοῦ νοεμβρίου ἢ νοεμβρίῳ περὶ εἰς Λανγρες. Μετ' οὐ πόλιν ἐβιάζετο ἢ δυστυχὴς ἐν τῷ σκότειν εἰς τὸν ἔσπερον ὄρθον, ὅστις ἐξέστεινε πρὸς αὐτῆς μεταξὺ δύο θύρων. Ἐγγυρὸς βορρῆς ἐπῆρε σφίτων δὲ μέσον τῶν δένδρων καὶ ἐπέσιμειν σφίτων τὰ ξηρὰ φύλλα τῶν δένδρων.

Ἐνεκα τοῦ ἀποκεκλιμένου, ἐν τῇ ἀκνησίᾳ, βίου κατὰ

κατακλιθεῖ εἰς τὸ σκότειν. ἐν τῷ ψυχρῷ καὶ γυμνῷ ὑπεψίας τῆς;

Ἀπὸ γε αὐτῶν ὑπεψίας σκώληκες ἐν τῷ περὶον, εἰς τὰ βάρη τῆς γῆς, μέτρι τῶν ὄσπου οὐδέποτε φθάνει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, οὐδέποτε τὸ καλὸν τῶν πτηνῶν, οὐδὲ ἢ μεθυστικὴ εὐδαιμονία τῆς ἀνομιῆς; οὐδὲ τὸ καλὸν τῶν βλακῶν, οὐδὲ ἢ πηλὴς τοῦ λυκαυγυῶς, οὐδὲ τὸ καλὸν τῶν σφωμάτων ἀνδροπότητων ὄσπου, μὴδέ τὸ καλὸν τῶν ἀπολιουμένων ἐν τῷ σκότειν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ὄσπου, μέτρι τῶν ὄσπου δὲν ἐξοικονομεῖται αἱ ἀκτινεῖς τοῦ πλάνου, ὅπερ ἔσπερον, ἐπεσοῦσαν ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ πλάνου, τοῦ ἀπῶν τῆς σκότους, τῆς Μοίρας τῶν; Θὰ κατέβη ἀπὸ γέ ποτε τὸ φῶς μέτρι τοῦ Τρατάρου τῆς ἀνδροπότης δυστυχίας; Θὰ γεννηθῆ ἀπὸ γέ ποτε ὁ Ἑιδόσειον τοῦ σκότους τούτου;

τὴν ἐξέστει φωνῆς τῆς εἶχε ληθιμῶνη το βράσιμα οἱ ἀπὸ τῶν γυναικῶν τῆς ἦσαν ἀκνηστοὶ καὶ ἀπεσπῆρημένον τὰ δὲ νέα ὑποδύματα ἐβλάβον τοὺς πόδας αὐτῆς, ὅπτιες ἦσαν συνεβήθησαν εἰς τὰ ξύλινα στανδάλια. Μετὰ μίαν ὥραν οἱ πόδες τῆς εἶχον πληγῶν καὶ ἢ δυστυχὴς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ προχωρήσῃ. Ἐκείνησ λαιπὸν ἐπὶ ἐνός λίθου — ἠσθάνθη φωνῆς εἰς ἄλλον τῆς τὸ σῶμα, καὶ ἀνελογίζετο ὅτι ἐπαύσα, καὶ τὴν σκεπτήν αὐτῆν ἐρήμια, εἰς αὐτὸν τὸν παρτερόνδι ἀνεμῶν, ἐκεῖσε νὰ ἀποδοκῆ ὑπὸ τοῦ ψύχους καὶ ὑπὸ τῆς πείνης. Ἄφνης ἐνόησεν ὅτι ἀκούει ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ὑπὸ τοῦ ἀέμου φορομένην, ἀνδροπότην φωνήν. Ἐμεινε πρὸς στιγμὴν ἀπροσπῆρη καὶ πρῶτα ἀνεγνώρισεν τὴν μελωδία ἐνός μοτονόου ὄσπου εἰς ἐκείνην, μετὰ τὰ ὄσπου βραυκαλιζόνταν τὰ μικρὰ παιδία. Ἀμέσως λαιπὸν ἐσηκώθη καὶ ἐβιάζετο πρὸς τὸ μέτρος ἐκείνο, ἐκ τοῦ ὄσπου ἦκουε τὴν φωνὴν ἐρχομένην.

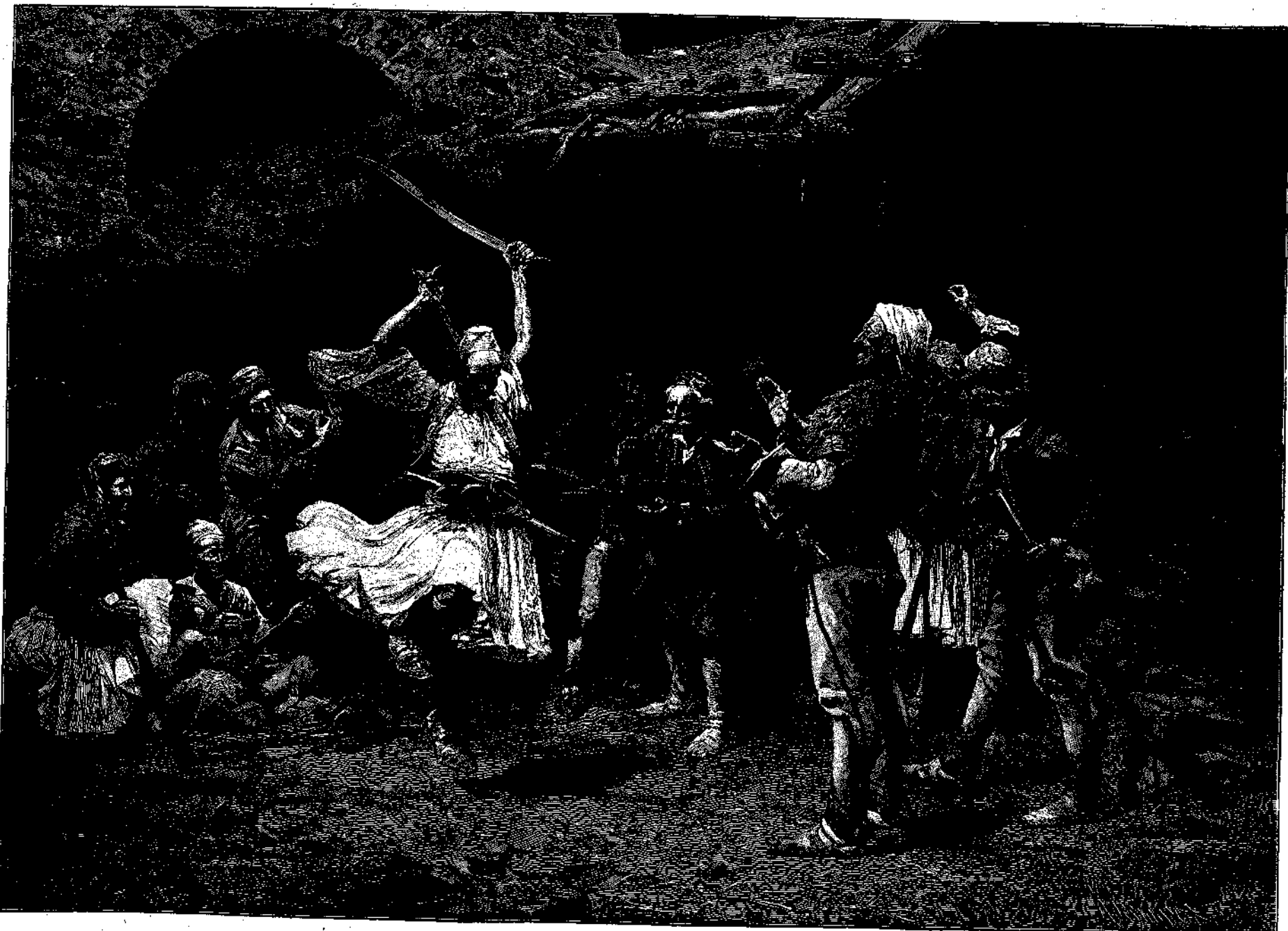
Εἰς τὴν καμῆτην πλῆξιν τινὸς διαδόρου ἀφουδῆσεν ἀπῶν ὑπεψίας τῆς. Διὰ μέσον τῶν κλάδων λαιπὸν εἶχεν ἐπὶ τὸν πόδα ὄσπου εἰς τὴν καμῆτην πλῆξιν τινὸς διαδόρου ἀφουδῆσεν ἀπῶν ὑπεψίας τῆς. Διὰ μέσον τῶν κλάδων λαιπὸν εἶχεν ἐπὶ τὸν πόδα ὄσπου εἰς τὴν καμῆτην πλῆξιν τινὸς διαδόρου ἀφουδῆσεν ἀπῶν ὑπεψίας τῆς.

Μετ' οὐλίως στιγμῆς ἐφθάσαν εἰς τινα κατάλυμα ἐκ τῆς πόλεως, τῆς ὁποίας ἢ ἀγοροποιεῖς στήν ἐστῆρῆτο εἰς τὴν πλῆξιν ἐνός βράχου. ἐκ τοῦ ἐνός καὶ μόνου παραθύρου τῆς κατάλυμα ἐξήρατο τὸ φῶς. Μετὰ τῶν ἐπὶ τῶν φεβῶν κατὰ τὸν ἀπῶν ἐπὶ τῆς τῆς δυστυχὴς νὰ κρούσῃ τὴν θύραν. Τὸ ἀπῶν ἐπῶν ἀμέσως καὶ ἢ θύρα ἠνεώχθη ὑπὸ τῶν χειρῶν γυναικῶν. Ἦτις εἶχε μὲν τὴν αὐτῆν περὶον ἡλικίαν μετὰ τὴν βρετονίδα, ἀλλ' ἦτο ἦδη μειοπραμένη καὶ καταβλαγημένη ὑπὸ τῆς πολλῆς ἐργασίας. Τὸ φῶμα τῆς ἦτο ἐχρυσμένον καὶ καταρρακωμένον, ἢ δὲ ἐπὶ τῶν κόμην τῆς προέκυπτεν ἐκ τοῦ πλῆξου ἀκτενιστος καὶ δάκρυος, ἐνῶ οἱ μεταλλοσοφῆοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἠπῆλθον μετ' ἐκπλήξεως τὴν ξένην, τῆς ὁποίας ἢ ἦτο εἰς τὴν τὸ ἀσυνήθως καὶ ἐκπῆκτον.

Ἡ ξένη ὄσπου, εἶπεν ἢ γοερῆ, κατακόσπον τὸν λόγον πρὸ τοῦ ποσοῦ τῆς βρετονίδος. „Τί ζῆτεις;”

Ἄν ἦτορε νὰ παραστῆσω πλέον, εἶπεν αὐτῇ μετὰ τῶν πτηνῶν καὶ ὑπὸ λυγρῶν διακοπῶν φωνήν. „Ἡ πόλις εἶνε πῶς πολλὴ μακρὰν καὶ ἐν μετὰ τῶν φωνῶν νὰ περῶσαι εἰς τὴν νύκτα, θὰ μοῦ ἔκλυες μετὰ τῆς γῆς. . . ἔχω χροῖματτα μετὰ μου καὶ ἢ ποτὸν νὰ πλῆξωσιν τὴν ἀπεργασία σου.”

Ἐνα μέσων, εἶπεν ἢ γοερῆ μετὰ μισρὸν τινα διαστῆμον. Ἐπει δὲ ἐκ περὶ τῆς μετὰ μισρὸν τῆς ἀποστῆσας προσέβηκε. „Διατὶ δὲν εἶπες ἔτο Ὀμπρειβ;”

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΕΙΟΣ ΧΟΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ.
Κατὰ τὴν ἐπιτογραφὴν τοῦ Ρ. Joanovich.

„Δεν ήθελαν να με δεχθούσαν“, είπεν ή Βρετανίς, και χαμηλώνουσα τούς γαλανούς όφθαλμούς της προσέθηκε μετά δειλιάς. „Ερχομαι από τη φυλακή και διά τούτο οι άνθρωποι με κοιτάζουν με ύποψια.

„Ετσι; Έλα, έμπα μέσα. Έγώ δεν φοβούμαι, γιατί κ' εγώ δεν έχω άλλο παρά δυστυχία και κατομιριά. Πώς μπορεί κανείς με ήσυχη συνείδησι ν' αφήση έξω ένα χριστιανό με τέτοιο κρούσι; Όα σου έτοιμάσω ένα στρώμα από ξηρά φύλλα να κοιμηθής...“

Ταύτα λέγουσα εκόμιεν εν τινος σταύλου ξηράν έρεικην και ήπλωσεν αυτήν εις τινα γωνίαν παρά τη έστία.

„Κατοικίς μόνη σου έδω;“ ήρώτησεν ή ξένη μετά συστολής.

„Ναι, με το κορίτσι μου, που έινε τώρα έξη χρονών. Έγώ κερδίζω το φούμι μου με την εργασία μου 'ς το δάσος.“

„Και ο άνδρας σου ζή;“

„Δεν έχω άνδρα“, απήντησεν ή Φλωριόττα συντόμως.

„Τό καυμένο τό κορίτσάκι μου δεν έχει πατέρα. Αί! κ' θένάς έχει τά βράσανά του... Τό στρώμά σου έινε έτοιμο, κ' έδω έχεις και λίγες πατάτες που μένιαν από τό δειπνό μου. Αυτό είναι τά μόνα όπου έχω να σου δώσω.“

Αίφνης διεκόπη υπό μιās παιδικής φωνής, ήτις ήκούσθη προερχομένη εκ τινος σκοτεινού χώρου όπισθεν ενός σανιδωτού παραπήγατος.

„Καλή νύχτα“, είπεν ή χωρική. „Πρέπει να πάω 'ς το κορίτσι, γιατί φοβάται. Σου εύχομαι να εύρης καλήν άνάπαυσι.“

Λαβούσα τόν λύχνον μετέβη εις τό παρακείμενον δωμα και άφηκε την ξένην εν τῷ σκότει. Αύτη εξήπλωθη επί του στρώματος τών ξηρών φύλλων, και αφού έφαγεν, εκλεισε τούς όφθαλμούς και προσεπάθει ν' αποκοιμηθῆ, άλλ' ο ύπνος δεν ήρχετο. Διά μέσου του ξυλίνου διαφράγματος ήκουε την Φλωριότταν όμιλοῦσαν ταπεινοφώνως προς την μικράν ήτις άφηνισθεία δια της ασυνήθους επισκέψεως δεν ήδύνατο πλέον ν' αποκοιμηθῆ. Η μήτηρ έβραυκάλλιζε τό κοράσιον, τό ένηγκαλιζέτο και τό έφιλει μετά στοργής, τό δέ άπλούν και εγκάρδιον τών λόγων της ένεποιεί συγκινητικήν εντύπωσιν εις την ξένην. Αί εκδηλώσεις αύται της μητρικής στοργής και τρυφερότητας διήγειραν βαθύ και άριστόν τι συναίσθημα εν τῇ καρδία της γυναικός ταύτης, ήτις είχε καταδικασθῆ ως θανατώσασα τό ίδιον τέκνον. Η δυστυχής ανέλογίζετο άκουσίως ότι τό τέκνον της, „αν δεν έλάμβανον όλα τοσοῦτον δυσάρεστον πέρα;“ θα είχε την αυτήν ήλικίαν με τό κοράσιον τούτο. Ταύτα συλλογιζομένη και άκούουσα την παιδικήν φωνήν, ήσθάνετο ένδόμυχον φρικίαν και εκ της συγκινήσεως οι όφθαλμοί της έπληρούντο δακρύων.

„Κοιμήσου, παιδάκι μου, κοιμήσου“, έλεγεν ή Φλωριόττα. „Αν ήσαι καλή και ήσυχη, σε παίρνω αύριο μαζί μου 'ς το πανηγύρι της Αγίας Κατερίνας.“

„Τό πανηγύρι της Αγίας Κατερίνας είναι για τά μικρά παιδιά. Άλήθεια, μητέρα;“

— „Ναι, παιδάκι μου.“

„Εν' αλήθεια πώς ή Αγία Καταίρινα 'ς τη γιορτή της δίνει παιχνίδια 'ς τά παιδιά;“

„Ναι... μερικές φορές.“

„Γιατί δε μου δίνει κ' έμε τίποτα ποτέ;“

„Καθούμαστε πολύ μακριά... Κ' έπειτα είμαστε πολύ φτωχοί.“

„Και χαρίζει μοναχά 'ς τούς πλούσιους;... Γιατί, μητέρα;... Κ' εγώ ήθελα να έχω παιχνίδια.“

„Καλά, αν εσαι φρόνημη και αποκοιμηθῆς ήσυχα, μπορεί να σου δώσω και σε κάτι τί.“

„Θά κοιμηθῶ... για να μου φέρη αύριο τίποτα.“

„Έγινε ήσυχία. Μετ' ολίγον ούδέν άλλο ήκούετο ει μη ή ήμερος και κανονική άναπνοή τών κοιμημένων. Τό κοράσιον αποκοιμήθη, και ή μήτηρ ώσαύτως. Μόνη ή ξένη έμενεν άύπνος. Τρυφερά συγκίνησις και βαθεία θλιψις συνέσφιγγον την καρδιάν της και ή δυστυχής ανέλογίζετο ζωηρότερον ή άλλοτε ποτε τό τέκνον της. Τιοιουτοτρόπως έκειτο, μέχρις οῦ εφάνησαν αι πρώται ακτίνες της Ηοῦς. „Οτε ή ήμέρα ήρχισε να ύποφώσκη, ένῷ ή Φλωριόττα και τό κοράσιόν της έκοιμώοντο εισέτι, εξήλθεν ή ξένη με ελαφρά και αθύρυστα βήματα και επέστρεψε ταχέως εις τό χωριόν Ομπεριβ. Μόλις εφθασεν εις τάς πρώτας οικίας του χωριού, έβράδυνε τό βήμα και διήρχετο δια της μόνης του χωριού οδού παρατηρούσα τάς έπιγραφάς τών εμπορικῶν καταστημάτων. Έπι τέλους εύρε τό κατάστημα εκείνο, τό όποιον εξήτει, εκρουσε τά κεκλεισμένα εισέτι παραθυρόφυλλα, και άνοιχθείσης της θύρας εισήλθε. Τό κατάστημα τούτο ήτο παντοπωλείον, εις τό όποιον εύρίσκοντο και παιχνίδια δια τά μικρά παιδιά. Προς μεγίστην έκπληξιν της παντοπωλίδος, ή ξένη ήγόρασεν όλα τά αθύρματα, όσα εύρε, τά έπλήρωσεν άμέσως και άπήλθεν.

Άμέσως έκίνησε με βήμα ταχύ, κατευθυομένη προς την εν τῷ δάσει καλύβην, οτε αίφνης ήσθάνθη επί του ώμου της την χειρα ενός ανθρώπου. Μετεστράφη έντρομος και ειδε μετά φρίκης Ισταμένον ένώπιόν της τόν άστυνομικόν αρχιφύλακα. Η δυστυχής είχε λησμονήση ότι άπηγορεύετο εις τούς αποφυλακισθέντας να διατρέβωσι πλησίον της φυλακῆς!

„Αντι να τρυγυρίζετε έδω πέρα, έπρεπε να εισθε πρό πολλού εις τό Langres, εμπρός λοιπόν!“ είπεν ο άνηρ με άυστηρόν ήθος.

Η Βρετανίς ήθελε να ειπῆ κάτι τι — άλλ' εις μάτην! Άμέσως διετάχθη να έπιβῆ άμαξιού τινός, πλησίον αυτής εκάθισεν εις άστυνομικός κλητήρ, και άμφότεροι άνεχώρησαν.

Τό άμάξιον ώλίσθαινε ταχέως επί του παγωμένου δρόμου. Τό δυστυχές γύναιον εκράτει σπασμωδικῶς με τούς υπό του ψύχους άπονεαρκαωμένους δακτύλους τό δέμα, τό περιέχον τά αγορασθέντα αθύρματα. Εις τινα καρπήν της οδού ειδε την άτραπὸν την άγουσαν εις τό δάσος, και ή καρδιά της έπαλλε σφοδρώς. Έπι τέλους παρεκάλεσε τόν κλητήρα να σταματήσῃ, λέγουσα ότι είχεν αγοράση κάτι τί δια την Φλωριότταν, ή όποια κατόκει εις ολίγων βημάτων άπόστασιν. Παρεκάλει τοσοῦτον θερμῶς, ώστε ο κλητήρ όστις ήτο κατά βάθος καλός άνθρωπος, ήναγκάσθη να ένδώσῃ. Έδρασαν λοιπόν τόν Ιππον εις τι δένδρον και διηπθύθησαν προς την καλύβην. Έμπροσθεν της θύρας Ιστατο ή Φλωριόττα και έσχίσε ζύλα. „Οτε ειδε την γυναίκα, ην είχε ξενίση, συνοδευομένην υπό του κλητήρος, εκρέμασε τούς βραχίονας και έμεινε με άνοικτόν τό στόμα, άναυδος και έκπληκτος.

„Μη φοβῆσαι“, είπεν ή ξένη. „Κοιμάται ακόμη ή μικρή;“

„Ναι... αλλά...“

„Πάρε αυτά τά πράγματα και βάλε τα κοντά 'ς τό προσκέφαλό της. Όταν ξυπνήσῃ, πέ της ότι τά έστειλε ή Αγία Καταίρινα. Έγώ επέστρεψα 'ς τό Ομπεριβ, να τ' αγοράσω, αλλά δεν εχα σκεφθῆ ότι δεν επιτρέπεται και τώρα με πηγαίνουν 'ς τό Langres.“

„Παναγία Παρθένο!“ άνέκραζεν ή Φλωριόττα. „Σιωπή!“ — Έπλησίασαν προς την κλίνην. Υπό την έπιβλεψιν του κλητήρος έθηκεν ή ξένη τάς πλαγγόνας και τά άλλα αθύρματα πλησίον του κοιμημένου κορασίου, έφι-

λησεν ελαφρώς τόν γυμνόν του βραχίονα, και είτα στραφείσα προς τόν εκθαμβον κλητήρα, είπεν εύχαριστημένη: „Πάμε τώρα!“ (Έκ του γαλλικού.) André Theuriel.

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ.

(συνέχεια.)

Η νέα συσκευή του Έδισον είνε άπηλλαγμένη πάντων τών προημυνουθέντων ελαττωμάτων του παλαιού φωνογράφου. Ο νέος φωνογράφος είνε επ' ίσης τελεία μηχανή ως τό τηλεφώνον. Ομιλεί σαφώς και εύκρινως, οῦτως ώστε πᾶσα λέξις αυτου έννοείται και άκούεται με όλας τάς αποχρώσεις της αρχικής φωνής, ην εδέχθη παρά του ανθρώπου. Ο συνταγματάρχης Gonrand εν Λονδίνω, φίλος του Έδισον, ήτο ο πρώτος εν Ευρώπῃ όστις έλαβε την νέαν ταύτην συσκευήν. „Τās 2 ὤρ. και 5 λεπτά μ. μ. της 26. Ιουνίου (1888)“ έγραφε προς τό Times „έσχον μετά της οικογενείας μου τό μέγα εύτύχημα, ν' άκούσω εν Άγγλῳ την τοσοῦτο γνωστήν και ποθητήν φωνήν του φίλου μας Έδισον, εξ αποστάσεως μείζονος τών 3000 (άγγλ.) μιλίων και μετά δέκα ήμερών διάστημα, ακριβῶς τό διάστημα τό όποιον εχρειάσθη ή φωνή όπως περάσῃ τόν άτλαντικόν ωκεανόν.“ Ο νέος φωνογράφος έχει εν άκουστικόν κέρας, τό όποιον ο άκροατής πλησιάζει προς τό οὖς του, να άκούσῃ τά υπό του φωνογράφου λεγόμενα. Έν περιπτώσει καθ' ην ο άκροατής δεν έννοήσῃ λέξιν τινά ή φράσιν, δύναται ο φωνογράφος δι' απλοῦ τινός μηχανισμοῦ να επαναλάβῃ τά μη έννοηθέντα μέρη της όμιλίας, ού μόνον άπαξ άλλὰ και πολλάκις, άφ' οίουδήποτε σημείου, ή και όλόκληρον τό φωνογράφημα απ' αρχῆς μέχρι τέλους. Είνε μεγίστη ή πιθανότης ότι έντός ολίγου χρόνου όλόκληρος ή Ευρώπη θα κατακλημμυρισθῆ υπό τών νέων τούτων φωνογραφικῶν συσκευῶν του Έδισον, άπαράλλακτα όπως πρό δέκα ετών κατεκλύσθη υπό έτέρου άμερικανικου εφευρήματος άπαραιτήτου την σήμερον, του τηλεφώνου του Bell, και ότι ο φωνογράφος θα εκκαινίση νέαν εποχήν εν τῷ κοινωνικῷ βίῳ της ανθρωπότητος. Θεωρούμεν λοιπόν άξιον να ένδιατρέψωμεν ολίγη περισσότερον περι την περιγραφὴν της θαυμασίας ταύτης μηχανῆς, προς ακριβεστέραν αυτής κατανόησιν.

Εκείνο τό όποιον οδήγησε τόν Έδισον εις την τελειοποίησιν του παλαιού του φωνογράφου ήτο ή πανταχού παρούσα και παντοδύναμος Σύμπτωσις, ή μυστηριώδης εκείνη οδήγης τών μεγαλοφυῶν άνδρῶν, εις ην ο μέγας Φρειδερίκος απέδιδε την μεγίστην δύναμιν εις όλα τά πράγματα του κόσμου. Όπως και πολλοί άλλοι μεγάλοι εφευρέται, οῦτω και ο Έδισον εφεύρεν εκείνο τό όποιον δεν εζήτει. Ο Έδισον κυρίως προσεπάθει να εφεύρῃ νέαν τηλεγραφικήν μηχανήν, δυναμένην να μεταβιβάζῃ εις τόν αποδέκτην τό τηλεγράφημα γεγραμμένων απαράλλακτα όπως αυτό τό χειρόγραφον του αποστολέως. (Τιαύτη μηχανή έννομασθείσα Telautograph ήτοι αὐτοματος τηλεγράφος εφευρέθη πρό τινος υπό του Αμερικανου Elisha Grey και εγράφαμεν περι αυτής εν τῇ Κλειῳ Δ' σ. 326.) Ως γνωστόν, ή μέχρι τούδε εν χρήσει τηλεγραφική συσκευή του Μόρσου αντικαθιστᾶ τά γράμματα τών λέξεων δια σημείων και γραμμῶν διαφόρου μήκους, είνε δε ή μέθοδος αύτη λιαν άτελής, απαιτεῖ πολλήν χρονοτριβήν και στερεΐται της δευσης ασφαλείας, διό

και από πολλού χρόνου εγίνοντο προσπάθειαι προς άντικατάστασιν αυτής δι' άλλης τελειότερας. Εν τῇ μηχανῇ του Έδισον τά σημεία ταύτα και αι γραμμαὶ του Μόρσειου συστήματος δεν ενεγράφοντο επί του χάρτου άλλ' ενεχαράσσοντο βαθέως εν αυτῷ. Ο χάρτης περιελλίσσετο περί τινα κύλινδρον, και ένῷ λεπτή τις και ελαστική βελόνη έτρεχεν εν τῷς κοιλώμασι, τό ήλεκτρικόν ρεύμα έθετεν εις κίνησιν την χαλυβδίνην άκίδα έτέρας συσκευῆς, εν η αναπαρήγοντο τά αυτά σημεία και αι αύται γραμμαί.

Κατ' αυτον τον τρόπον τά αρχικά τηλεγραφήματα ήδύναντο ν' αναπαρᾶθωσι και να πολλαπλασιασθῶσι δια καθαρῶς μηχανικῶν μέσων. Άλλ' ήδη ο Έδισον παρετήρησεν ότι, οσάκις περιέστρεφε βραδέως τόν κύλινδρον της συσκευῆς του, ο θόρυβος της βελόνης ήτις έτρεχεν εν τῷς κοιλώμασιν είχε καταπληκτικήν όμοιότητα προς τόν ψιθυρισμόν ανθρωπίνης φωνῆς. Ηκούετο δηλαδή ως ελαφρά και εκ μακροτάτης αποστάσεως προερχομένη συνδιάλεξις. Έδω λοιπόν εχρειάζετο ή κεφαλή ενός Έδισον όπως εφεύρῃ νέαν και σπουδαιοτάτην εφεύρεσιν.

Ο Έδισον εκάλυψε τόν κύλινδρον διὰ λεπτού κηρίνου στρώματος και δια της τροποποιήσεως ταύτης επέτυχε την σημαντικωτάτην βελτίωσιν της μηχανῆς του. Τό κασιτέρινον φύλλον, όπερ εκάλυπτε πρότερον τόν κύλινδρον και έδέχετο τάς έντυπώσεις της ακίδος, εκάμπτετο εύκόλως και έμπροσθεν και όπισθεν της γραφούσης ακίδος, οῦτως ώστε αι έντυπώσεις αύται οὔδέποτε ήδύναντο ν' αποτελέσωσιν ακριβῆ και πιστήν γραφικήν εικόνα τών προφερομένων λέξεων. Ο κηρός στερεΐται του ελαττώματος τούτου, καιτοι δε είνε μαλακώτερος του κασιτέρου, είνε όμως στερεώτερος και συμπαγέστερος όταν κηται εν λεπτῷ στρώματι επί σκληρᾶς βάσεως. Δια του κηρίνου στρώματος ο Έδισον κατέστησε τόν φωνογράφον του εξ άσημάντου αθύρματος σπουδαιοτάτην και πρακτικωτάτην μηχανήν.

Η δευτέρα μεταβολή και βελτίωσις συνίσταται εν τῷ διπλασιασμῷ τών μεμβρανῶν (διαφραγμάτων) και τών ακίδων. Αντι ενός μόνου ανοίγματος, χρησιμεύοντος προς εισδοχήν και αναπαραγωγὴν της φωνῆς, υπάρχουν ηδη δύο ανοίγματα, τό εν δια τούς όμιλοῦντας τό δε άλλο δια τούς άκρωμένους. Αμφότερα εύρίσκονται επί ενός κινητου βραχίονος — όστις υπό του Έδισον ώνομάσθη „lunette“ ενεκα της μεγάλης όμοιότητος ην έχει προς μικρόν τηλεσκοπίον. — Αριστερά του βραχίονος τούτου υπάρχει έτερος βραχίον χρησιμεύων προς κίνησιν δύο ελλίων, δι' ον καθίσταται κανονικωτέρα και εύχερεστέρα ή άνωτέρω (εν τῷ προηγ. άριθ.) περιγραφείσα διπλή κίνησις του κυλίνδρου και ή επαναγωγὴ αυτου εις την προτέραν του θέσιν.

Την ύψιστην τελειότητα παρέχουσιν εις την συσκευήν δύο ώραϊότατα και μετά καταπληκτικής άγχινοίας εφευρημένα μηχανουργήματα, εν εμάλυτρον και εν λεπτόν πετυρακτωμένον σύρμα. Αμφότερα προτρέχουσι της γραφούσης

ακίδος, και τὸ μὲν ὀμαλῦστρον ὀμαλύνει και στρογγυλῶνει πανταχοῦ μετ' ἀκρας ἐντελείας τὸ κήριον ἐπίστρωμα τοῦ κυλίνδρου, τὸ δὲ σύρμα διηλεκτῶς πυρακτούμενον διὰ τινος θερμαγωγῶ καθιστᾷ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κηροῦ λείαν και ἐλαστικὴν. Διότι ὁ κηρός, ὅταν ἀποξηρανθῆ και ἀποφυχθῆ, θρυμματίζεται εὐκόλως, ἐνῶ μετρίως θερμαινόμενος και φυρώμενος καθίσταται λείος και εὐκαμπτος, οὕτως ὥστε δύναται νὰ δεχθῆ και διατηρήσῃ πιστὰς και ἀκριβεῖς και τὰς λεπτοτάτας ἐντυπώσεις.

Αἱ διαφοραὶ ἐν τῇ κατασκευῇ τῶν δύο ἀκίδων δεικνύουσιν ἐναργέστατα τὴν ἀκραν λεπτότητα τῆς ἐργασίας τοῦ Ἐδισον και τὴν τελειότητα τῆς νέας μηχανῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν παλαιάν. Ἡ πρὸς γραφὴν χρησιμεύουσα ἀκίς, ἥτοι ἡ ἐγγυαρόσσωσα ἐπὶ τοῦ κηροῦ τὰ ἴχνη τῶν προφερομένων λέξεων, ἔχει κοπτεράν και εὐρείαν ἀκραν, ἐντυπῶσαν ἐπὶ τοῦ κηροῦ ἴχνη $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{5}$ τοῦ χιλιοστομέτρου τὸ εὖρος. Ἡ δὲ ἑτέρα ἀκίς ἡ χρησιμεύουσα πρὸς ἀνάγνωσιν, ἥτοι πρὸς ἀναπαγωγὴν τῶν ἐγκεχαραγμένων φθόγγων, εἶνε ἀμβλύα, κεκαμμένη περι τὴν αἰχμὴν και πολὺ λεπτοτέρα, οὕτως ὥστε οὐδαμῶς ἐξαλείφει ἢ τροποποιεῖ τὰ ὑπὸ τῆς πρώτης ἐντυπωθέντα ἴχνη.

Ἐν ἐκ τῶν μεγίστων ἐλαττωμάτων τοῦ ἀρχαίου φωνογράφου ἦτο ἡ ἀπάλειψις τῶν συμφώνων πρὸ πάντων οἱ συριστικοὶ φθόγγοι οὐδόλας ἠκούοντο· τὸ s προσεφέρετο πάντοτε ὡς τὸ γαλλικὸν ch· τὰ σύμφωνα d, t, b, p, m, n, δυσκόλως διεκρίνοντο ἀπ' ἀλλήλων και ἐν γένει ἡ προφορά τῶν συμφώνων ἦτο λίαν ἀσαφής και συγκεχυμένη. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο προήρχετο ἐκ τοῦ ἐξῆς αἰτίου: Τὸ φωνήεντα, ὡς πλήρεις αὐτοτελεῖς και διαρκέστεροι φθόγγοι, προξενούσι πλήρεις και εὐρείας δονήσεις εἰς τὸ διάφραγμα (τύμπανον), ἐνῶ οἱ ἐκ τῶν συμφώνων παραγόμενοι κραδασμοὶ εἶναι ἀσθενεῖς και λεπτότεροι.

Ἐν τῷ παλαιῷ λοιπὸν φωνογράφῳ οἱ τελευταῖοι οὗτοι κραδασμοὶ, οἱ ἐκ τῶν συμφώνων, ἤρχιζον πρὶν ἢ παύσασιν οἱ πρώτοι οἱ ἐκ τῶν φωνηέντων, και διὰ τοῦτο συνεχέοντο μετ' αὐτῶν, ἡ δὲ σύγχυσις αὕτη ἐγένετο καταφανής και ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ κασιτέρου ἐντυπωμένων ἴχνων. Ἐντεῦθεν προήρχετο ἡ ἀσάφεια τῆς προφορᾶς, ἡ ἀνευ συμφώνων και σχεδὸν ἀναρῆρος ὁμιλία τοῦ παλαιῦ φωνογράφου ἥτις ὁμοιάζε πρὸς τὴν ἀηδὴ φλυαρίαν νωδοῦ γραϊδίου.

Πρὸς ἄρσιν τοῦ ἐλαττώματος τούτου ἀνέπτυξεν ὁ Ἐδισον τὸσαύτην δξάνοιαν και ἀληθῆ μεγαλοφυίαν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῶν ἀκίδων και τῇ τροποποιήσει τῶν διαφραγμάτων, ὥστε ὁ νέος φωνογράφος ἀναπαράγει μετὰ τῆς ὑψίστης ἀκριβείας πάντας τοὺς φθόγγους, πάσας τὰς ἀποχρώσεις, πάσας τὰς λεπτότητας τῆς φωνῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' ἵνα μὴ καταπονήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας διὰ πολλῶν μηχανικῶν λεπτομερειῶν, παραλείπομεν ἐνταῦθα τὴν ἀκριβῆ περιγραφὴν ἐκάστης τῶν τροποποιήσεων τούτων, και ἐξαίρομεν ἐν τοῖς ἐπομένοις διὰ βραχέων τὰς ἐπομένας δύο σπουδαιοτάτας βελτιώσεις τοῦ νέου φωνογράφου.

Ὁ παλαιὸς φωνογράφος περιστρέφετο διὰ τῆς χειρὸς, βραδύτερον δὲ αἱ περιστροφὰι τοῦ κυλίνδρου ἐκωνοιόθησαν διὰ τινος μηχανισμοῦ ὀρολογίου. Ἄλλ' ἀμφότεραι αἱ μέθοδοι αὗται ἐστεροῦντο τῆς ὑπὸ τοῦ Ἐδισον ἐπιδιωκομένης ἀκριβεστάτης κανονικότητος. Διὰ τοῦτο ὁ μεγαλοφυῆς ἐφευρέτης, θέλων νὰ καταστήσῃ τὸ ἔργον του τέλειον, ἀντικατέστησε τὸν μηχανισμὸν ἐκεῖνον δι' ἡλεκτρικοῦ κινητηρίου.

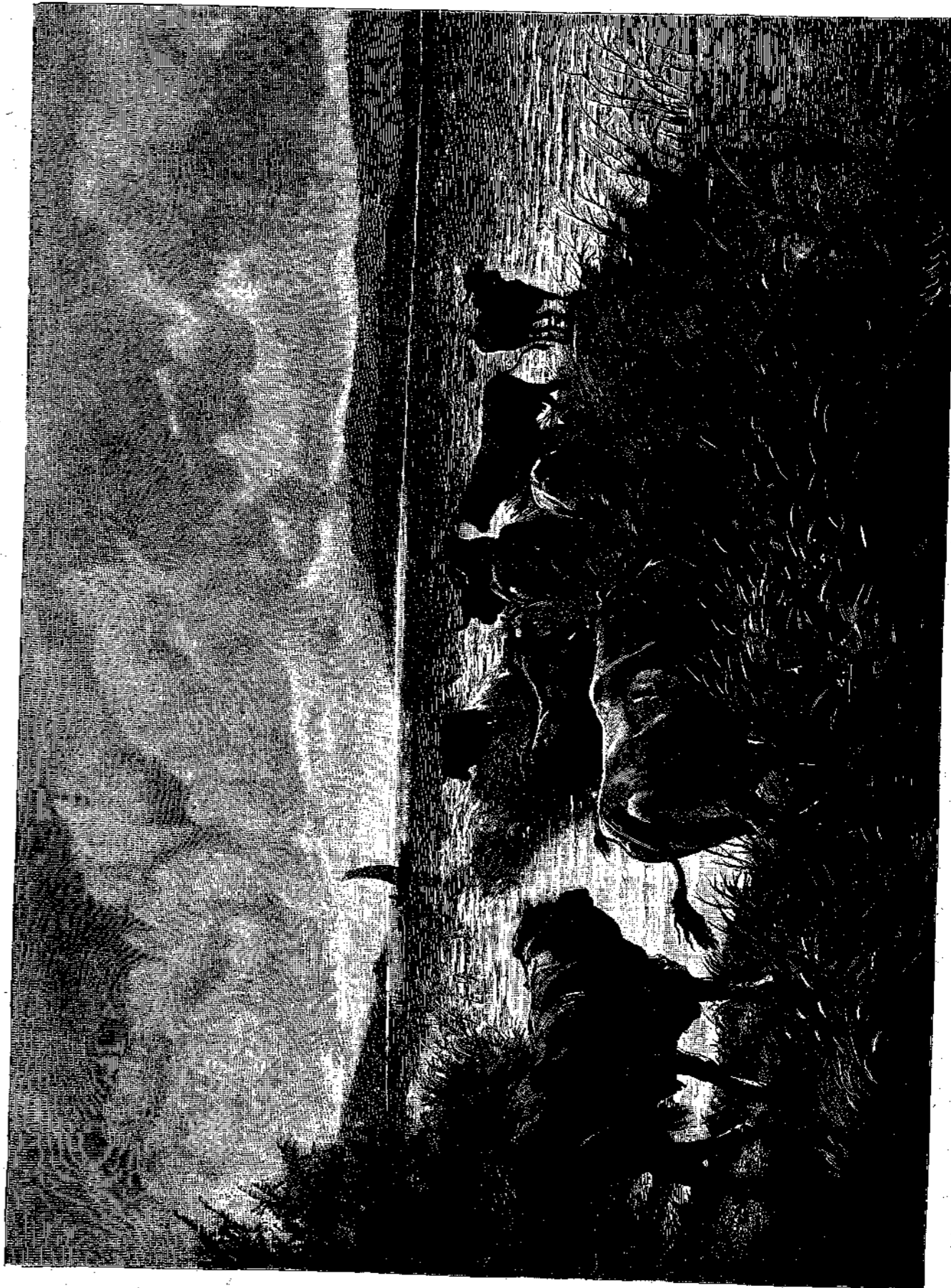
Ἡ τελευταία και σπουδαιοτάτη πρὸς διάδοσιν τοῦ φωνογράφου βελτιώσις εἶναι ἡ τοῦ κυλίνδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου

ἠπλοῦτο τὸ κασιτέρων φύλλον. Ὁ νέος φωνογράφος ἔχει μὲν ὡσαύτως ἓνα ὀλομερῆ κυλίνδρον ἐξ ὀρειχάλκου· ἀλλὰ τὸ κήριον στρώμα δὲν τίθεται ἐπὶ τοῦ κυλίνδρου τούτου, ἀλλ' ἐπὶ ἄλλων διακένων (κούφιων) κυλίνδρων, οἵτινες ἐναρμόζονται στερεῶς εἰς τὸν πρῶτον, μετὰ δὲ τὴν φωνογράφην ἐξάγονται ἐκ τῆς συσκευῆς και δύνανται ν' ἀποσταλῶσιν εἰς οἰονδήποτε μέρος τοῦ κόσμου. Οἱ διάκενοι οὗτοι κύλινδροι, οἵτινες δύνανται ταχυδρομικῶς, διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, δι' ἀτμοπλοίων, νὰ μετακομισθῶσιν εἰς πολλῶν χιλιάδων μιλίων ἀπόστασιν, χωρὶς ποσῶς νὰ μεταβληθῆ ἢ ἐπ' αὐτῶν γραφὴ, πρέπει μόνον νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τῆς ὑπερβολικῆς θερμότητος και τῆς ὑγρασίας. Πρὸς τοῦτο κατεσκευάσεν αὐτὸς ὁ Ἐδισον ὀραϊότατα και πρακτικώτατα πρότυπα κιβωτίων μετὰ τῶν ἀναγκαίων ὑλῶν πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς θερμότητος ἢ ὑγρασίας.

Ὁ ἔχων ἓνα φωνογράφον δύναται νὰ ἔχη και πολλοὺς διακένους κυλίνδρους διαφόρου μήκους, ἐκ τῶν ὁποίων νὰ μεταχειρίζεται ὅτε μὲν μακροτέρους ὅτε δὲ βραχυτέρους ἀναλόγως πρὸς τὴν μᾶλλον ἢ ἥττον διεξοδικὴν ὁμιλίαν ἣν θέλει ἐκαστοτε νὰ φωνογραφήσῃ. Οἱ μακρότατοι κύλινδροι εἶναι ἴσοι πρὸς τὸν πλήρη και στερεὸν κύλινδρον, ὅστις ἔχει μῆκος περίπου 20 ἑκατοστομέτρων και διὰμέτρον περίπου 19 ἑκατοστομέτρων. Ἄλλ' ὑπάρχουσι και μικρότεροι κενοὶ κύλινδροι ἔχοντες τὸ $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$, $\frac{3}{4}$ κτλ. τοῦ μήκους τοῦ πλήρους κυλίνδρου. Ἡ σπειροειδὴς γραμμὴ ἐνὸς ὀλοκλήρου κυλίνδρου ἔχει 800 περιστροφάς, ἐκάστη τῶν ὁποίων χωρεῖ 30 ἕως 40 λέξεις.

Ἄς ἴδωμεν τώρα πῶς γίνεται ἡ διὰ τοῦ φωνογράφου ἀνταπόκρισις. Θέλω παραδείγματος χάριν ν' ἀνακοινώσω σπουδαίαν τινὰ ὑπόθεσιν, οὐχὶ ἐγγράφως ἀλλὰ προφορικῶς, μετὰ τὴν ἰδίαν μου φωνήν, εἰς τινὰ φίλον μου διαμένοντα ἐν Νέᾳ Ἰόρκῃ. Πρὸς τοῦτο θέτω ἔμπροσθέν μου τὸν φωνογράφον μου, ἐκλέγω ἓνα ἐκ τῶν κενῶν κυλίνδρων ἔχοντα μῆκος ἀνάλογον πρὸς τὴν ἀνακοίνωσίν μου, και ἐναρμόζω αὐτὸν εἰς τὸν πλήρη κύλινδρον τῆς συσκευῆς. (Εἰς τὰς πλείστας περιπτώσεις ἀρκεῖ και ὁ μικρότατος κύλινδρος, διότι ἐπὶ ἐνὸς κυλίνδρου ἔχοντος μῆκος 5 ἑκατοστομέτρων δύναμαι νὰ φωνογραφήσω ἐπιστολὴν 20 ἕως 30 σελίδων.) Ἀκολούθως συνάπτω τὰ σύρματα τοῦ ἡλεκτρικοῦ κινητηρίου μετὰ τῶν ἐλίκων τῆς συσκευῆς. Ἀμέσως ὁ τροχὸς κινεῖται και ὁ κύλινδρος ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται. Πλησιάζω τὸ στόμιον τοῦ ἀκουστικοῦ κέρατος εἰς τὸ στόμα μου και ἄμα ὡς ἡ περιστροφικὴ κίνησις τοῦ κυλίνδρου λάβῃ τὸν ἀπαιτούμενον βαθμὸν τῆς ταχύτητος ἀρχίζω νὰ ὁμιλῶ. Ἐὰν τυχὸν θέλω νὰ διακόψω ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν ὁμιλίαν μου, δύναμαι δι' ἀπλουστάτου τινὸς μηχανισμοῦ νὰ σταματήσω τὸν κύλινδρον και μετὰ ταῦτα πάλιν νὰ ἐξακολουθήσω, κατ' ἀρέσκειαν. Ἀφοῦ τελειώσω τὴν ὑπαγόρευσίν μου, ἐξάγω τὸν διάκενον κύλινδρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἐγκεχαραγμένοι οἱ λόγοι μου, θέτω αὐτὸν κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑποδειχθέντα προφυλακτικὰ μέτρα ἐντὸς ἐνὸς κιβωτίου και ἀποστέλλω αὐτὸν ταχυδρομικῶς εἰς Νέαν Ἰόρκην, πρὸς τὸν φίλον μου.

Ὅταν ὁ φίλος μου παραλάβῃ τὸ κιβώτιον, ἐξάγει ἐξ αὐτοῦ τὸν διάκενον κύλινδρον μετὰ τὸ κήριον στρώμα ἐφ' ὃ εἶναι ἐγκεχαραγμένοι οἱ λόγοι μου, και ἐναρμόζει αὐτὸν εἰς τὸν στερεὸν κύλινδρον τοῦ ἰδικοῦ τοῦ φωνογράφου, ὅστις πρέπει νὰ εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιος και ἴσος πρὸς τὸν ἰδικόν μου. Ὁ φωνογράφος οὗτος τοῦ φίλου μου, ἐπειδὴ ἤδη πρόκειται νὰ ἐκτελέσῃ καθήκοντα οὐχὶ γραφῆς ἀλλ' ἀναγνώστου, ἠδύνατο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς λειτουργίας

ΠΡΩΙΑ, ΠΑΡΑ ΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΗΣ ΖΥΡΙΧΗΣ.
Εἰκὼν κατὰ τὴν ἐπιτομήν τοῦ R. Koller.

του ταύτης να ονομασθῆ ὄχι φωνογράφος ἀλλὰ γραφό-
φωνος — ἂν ἡ λέξις αὕτη ἦτο ὀρθή — διότι μέλλει ν'
ἀναπαραγάγῃ ζωντανούς τοὺς ἀρχικούς μου φθόγγους, ὅτι-
νες εἶναι ἤδη καταγεγραμμένοι ἐπὶ τοῦ κηροῦ. Πράγματι,
τιθεμένης εἰς ἐνέργειαν τῆς μηχανῆς, ὁ φίλος μου ἀκούει
αὐτοὺς τοὺς λόγους μου προφερομένους ἀπαραλλάκτως ὡς
ἐκ τοῦ στόματός μου, ἀκούει αὐτὴν τὴν φωνὴν μου μὲ ὄλας
αὐτῆς τὰς ἀποχρώσεις, ἀκούει τὴν ἔκφρασιν τῆς χαρᾶς μου,
τῆς θλίψεώς μου, τοῦ θαυμασμοῦ μου, τῆς ἀγανακτήσεώς
μου, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι ἀδυνατοῦσι νὰ ἐκφράσωσιν ἀμέ-
σως τὰ νεκρὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου γράμματα. Τὸ δὲ σπουδαιό-
τατον, δύναται ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους μου πολλάκις, ἐπα-
νεληθμένως, ὅταν δῆποτε θέλῃ, καὶ νὰ διατηρήσῃ αὐτοὺς
διὰ παντός.

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Βερολίῳ διαμονὴν τοῦ Ἐδισον
ὁ νέος φωνογράφος ἐπεδείξατο ἐνώπιον πολυπληθοῦς καὶ ἐκ-
θαμβοῦ ἀκροατηρίου τὴν ὄντως καταπληκτικὴν αὐτοῦ τε-
λειότητα. Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἐφευρέτου εἶχεν ἐν τινι

κιβωτίῳ ὀλόκληρον συλλογὴν κυλίνδρων, οἵτινες περιείχον
λίαν ἐνδιαφεροῦσας διαλέξεις διασῆμων ἀνδρῶν, λόγους, ἑμι-
λίαις, ᾠδὰς, μουσικὰ τεμάχια κτλ. Οὕτω λ. χ. ἠκούσθη ἐκ
τοῦ φωνογράφου ἡ φωνὴ τοῦ ἐν Παρισίοις κωμικοῦ ἠθοποιοῦ
Paulus, ᾄδοντος ἐν κωμικώτατον ποίημα μεθ' ἑλης τῆς δια-
κρινούσης αὐτὸν ζωηρότητος καὶ χάριτος. Ἐν τέλει ἐξετε-
λέσθη ὑπὸ τοῦ φωνογράφου συναυλία τις (ἐν ἐμβατήριον, τὸ
ὅποτον εἶχε παιχθῆ μὲ κλειδοκύμβαλον, βιολίον καὶ κλαρι-
νέττον) μετὰ τσοσούτης ἀκριβείας καὶ τσοσούτον πιστῆς ἀνα-
παραγωγῆς τῶν ἀρχικῶν μουσικῶν τόνων, ὥστε πάντες ἐμεί-
ναμεν ἐκπληκτικοί. Δὲν δυναμέδα μετ' ἀκριβείας νὰ προῖδω-
μεν καὶ προαναγγεῖλωμεν, ποίας καὶ πόσον μεγάλας μετα-
βολὰς θὰ ἐπενέγκῃ εἰς τὸν βίον τῶν μελλουσῶν γενεῶν ἡ
μεγαλοφυῆς ἐφεύρεσις τοῦ Ἐδισον· τινὰς ὁμῶς προφανῆς
μεταβολὰς, αἵτινες ἐξ ἅπαντος θὰ ἐπελθωσιν εἰς τὸν προσ-
εχῆ ἡλεκτρικὸν αἰῶνα, ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ σημειώσωμεν ἐν
τοῖς ἐπομένοις.

(ἑπεται τὸ τέλος.)

ΔΗΜΩΔΕΙΣ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ.

Ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει καὶ χαράς τον ποῦ τὴν ἔχει

Κάμε καλὸ 'ς τὸ φίλο σου νὰ τῶβρης 'ς τὴν ἀνάγκην.

Ἡ χάρι θέλει ἀντίχαρι καὶ πάλι χάρι νᾶνε.

Κάποιου καίγονταν τὸ σπῆτι κ' ἔλεγ' ἔχω τὰ κλειδιά.

Ἡ χελώνα τὸ παιδί τῆς ἀγγελόπουλο τὸ κράζει.

Κί' ἂν στρέψω πίσω ντρέπομαι κ' ἂν πάγω μπρὸς φοβοῦμαι.

Θέλεις τὸ τρανὸ χουλιάρη; πάρε καὶ μεγάλο φυτάρη.

Κουμπάρε τίμα τὸν παπᾶ καὶ σὺ παπᾶ 'χε γινῶσι.

Θέλεις πλούτη καὶ τιμὴ, μὴν κοιμᾶσαι τὴν αὐγῆ.

Κ' ἕνας κουφὸς τοῦ ἔλεγε, γιά σου, κοντὰ τὸν ἔχεις.
Κουτσὸς 'ς τὸν ἄμμον ἔτρεχε νὰ φθάσῃ καβαλάρη.

Καθένας ἀπ' τὸν τόπο του κρατεῖ ἕνα κομμάτι.

Κουφοῦ καμπάνα κ' ἂν βροντᾶς, νεκρὸν κ' ἂν γαργαλίζῃς
Καὶ μεθυμένον ἂν κερνᾶς ὄλα χαμένα τάχεις.

Καθένας εἰς τὸ εἶδος του ἔχει καὶ τὴν ἀξιάδα.

Κτίζει κάστρα 'ς τὸν ἀγέρα.

Καθένας μὲ τὴν πῆχην του μετράει τὸ πανί του.

Κάθε τζάκι ποῦ καπνίζει ἔχει καὶ νοικοκυρά.

Λαγὼς τὴν φτέρην ἔσεισε κακὸ τῆς κεφαλῆς του.

Κάθε τσοπὶ δουλεύοντας γιά λόγου του δουλεύει.

Λάλει λίγα μὲ τοὺς ἄλλους καὶ πολλὰ μὲ τὸν αὐτὸ σου!

Κάθε τόπος καὶ ζακόνι κάθε μαχαλᾶς καὶ τᾶξι.

Λόγο καὶ πέτρα ἔρριζες, δὲν θὰ τὰ ξαναπαύσης.

Κάθισ' ἡ πομπὴ 'ς τὴ στράτα καὶ γελᾶει τοὺς διαβάταις.

Μάθε τέχνη γιά νὰ ζήσης καὶ πρᾶμμάτεια νὰ πλουτήσης.

Καθὼς τοῦγενεν ἡ κάπα δὲν τὴν πιάνει βᾶψιμο.

Μὲ γερογάτο κάθεσαι καὶ ποντικούς φοβάσαι;

Καινούργιο κοσινάκι μου καὶ ποῦ νὰ σὲ κρεμάσω!

Μὴ βροντῆσης ξένη πόρτα μὴ βροντῆσουν τὴ δική σου.

Καλὰ 'ν τὰ φαρδομάνικα μὰ τᾶχουν Δεσποτᾶδες.

Μὴν ἐπαινέσης τὴν ἀρχὴν σὸν δὲν ἰδῆς τὸ τέλος.

Κάλιο λάχανα μ' εἰρήνην παρά ζάχαρι μὲ γρόνια.

Μ' ὅποιον δάσκαλο καθήσης τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς.

Κάλιο πέντε καὶ 'ς τὸ χέρι παρά δέκα καὶ καρτέρει.

Νὰ μὴ χρωστᾶς σὲ πλούσιον, φτωχὸ νὰ μὴ δανεῖζῃς.

Κάλιο νὰ σὲ ζηλεύουν παρά νὰ σ' ἐλεοῦν.

Νηστεύει ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ γιὰτὶ φαί δὲν ἔχει.

Ξέρω καὶ σφυρῶ ἐγώ, μὰ 'δὲν ἔχω πρόβατα! . . .

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Δίηγημα ὑπὸ **Ι. Ι. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**
(συνέχεια καὶ τέλος.)

Οὐδεὶς ἐτόλμα ν' ἀπαντήσῃ, πάντες δὲ τὸν παρετήρουν
ὑποδεικνύοντες διὰ τοῦ βλέμματος καὶ τὴν μητέρα, ἀλλ' ὁ
ποιητὴς ἦτο ἀνηλεὴς πρὸς αὐτήν. Ἡ Μίς Ῥόζα ἀπεκρίθη,
ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ψυχρούς του λόγους:

— „Εἶσθε ἄταχτο παιδί, τὸ ὅποῖον μεταχειρίζεται ὄλα
τὰ δυνατὰ σοφίσματα, διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ μόνον τὰς ἰδιο-
τροπίας του. Καὶ ἂν ἔτι τὸ λογικὸν ἐνίκα εἰς αὐτὸ τὸ ζή-
τημα, ἡ καρδιά ὁμῶς ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Ἡ μεγαλο-
φυΐα ἔχει μεγάλην ἀνεξαρτησίαν καὶ πολλὰ δικαιώματα,
ἀλλὰ καὶ αὕτη ἔχει ἀνάγκην τῆς καρδίας.“

Ἡ σχεδὸν ἀπειλητικὴ αὐτῆ μομφὴ ἐνεποίησε μεγάλην
ἀσθεσιν εἰς τὸν Ἀδριανόν, ὅστις ἔπειθε ταχέως τὴν χεῖρα
πρὸς τὴν Ἀγγλίδαν καὶ εἶπε ταπεινῆ τῆ φωνῆ:

„Σὰς ζητῶ συγγνώμην. Ἔχετε δίκαιον, ἐγὼ πταίω . . .
Ἄλλα σήμερον πρέπει νὰ τὰ λησμονήσωμεν ὄλα, σήμερον
ὁ ἀγὼν ἐπερατώθη καὶ ἡ καλαίστρα ἐκλείσθη . . . Ἔχετε
μέγα δίκαιον“, προσέθηκεν ἀταράχως, „εἶμαι παιδί, κακοσυν-
ειθισμένο ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς μητρὸς, ἀπὸ τὴν ἐπιείκειαν
ὄλων, ὅσοι μὲ περιστοιχίζου. Ὅλοι μὲ ἐκακοσυνειθίσετε,
ἀκόμην καὶ σεῖς, εὐγενεστάτῃ δεσποινίς!“

Ἐμειδίασεν εὐγενῶς, ἐκλίπε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶτα στρα-
φεις πρὸς τὴν Ἑλένην, ἥτις ἴστατο παρὰ τῆ τραπέζῃ, ἐξ-
έτεινε πρὸς αὐτὴν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας καὶ εἶπε:

— „Καὶ σὺ, ἀγαπητῆ μου ἀδελφοῦλα, μήπως δὲν με
ἐκακοσυνειθίσεις καὶ σὺ; Ὁ, καὶ σὺ πταίεις βεβαίως. Ἄλλα
μὴ φοβῆσαι. Αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πταίστης πρὸς σέ, πρὸς
τὴν δεσποινίδα Ῥόζαν. Λοιπὸν εἰρήνη καὶ ὀμόνοια . . .
Τὰ πάντα ἐτελείωσαν! ὄλα! ὄλα!“

Ἐλεγε ταῦτα μετὰ τσοσούτου ἄλγους καὶ τόσον προ-
φητικῶς, ὥστε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀκροωμένων ἀνε-
βλυσαν δάκρυα, μέχρις οὗ ὁ κύριος Μαρϊάνος, οἰοεὶ λυπη-
θεὶς ὅτι καὶ αὐτὸς συνεκινήθη ὑπὸ τῶν λόγων τοῦ Ἀδριανοῦ,
ἀνέκραξε ταχέως!

— „Ἀγαπητῆ Ἀδριανέ, μή μας βασανίζῃς, σὲ καθι-
κετεύω.“

Ὁ Ἀδριανὸς ἠγέρθη μὲ πρόσωπον ὄχρὸν καὶ ἐκτείνας
τὴν χεῖρα πρὸς τὸ λεύκωμα τῆς Ἀγγλίδος, ἠρώτησεν αἴφνης:

„Τί ἄλλα νέα ἀνεκαλύψατε εἰς τὸ Σορρέντον, δεσποινίς;
Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐξηνητήθησαν ἤδη πᾶσαι αἱ καλλιτεχνικαὶ
ὑποθέσεις. Ἄς ἀριθμῶμεν! Τὰ ἀρχαῖα δένδρα καὶ οἱ
βράχοι εἰς τὸ πρῶτον σχέδιον, ἡ μακρὰν κειμένη θάλασσα,
πληθὸς διττογραφῶν. Οἱ βράχοι αὐτοὶ καὶ ἡ θάλασσα . . .
Τὰ σπήλαια, τὰ ὅποια τὸ ἕδωρ ἐπὶ αἰῶνας ὄλους ἐκοίλανεν
. . . Μερικὰ εἶναι θαυμάσια . . . Grotta verda? Δὲν εἶν'
ἔτσι; Ἡ θεὰ πρὸς τὰς Καπρέας! Μερικὰ τεῖχη εἰς τὸ Σορ-
ρέντον. Ἡ μικρὰ γέφυρα ὑπεράνω τοῦ βαράθρου. Τί ἄλλο;“

Ἡ Μίς Ῥόζα ἐφάνη διστάζουσα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς,
ὡσανεὶ ἐζήτηε ν' ἀνακτῆσῃ πρῶτον τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύ-
ματος καὶ τοῦ λόγου. Ἐπειτα ἠνέφωξε μειδιῶσα τὸ λεύκωμα.

— „Εἶναι ἀκόμην πολλὰ!“ ἀνεφώνησε. „Πρὸ; παντός, δὲν
ἀναφέρετε ὅτι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ θέμα ὑπὸ διάφορον φωτισμὸν
φαίνεται διάφορον, ἀπαραλλάκτα ὅπως δύο ἐκ τῆς αὐτῆς
πλακὸς ἀποτυπωθέντα Aqua-forti τοῦ Rembrandt παρουσιάζονται ὄλος διάφορα.“

— „Ἄλλα δι' ἡμᾶς τοὺς ἀμυήτους;“ ἀντιπαρετήρησεν
ὁ Ἀδριανός.

— „Ἀκόμην καὶ διὰ τοὺς — ἐρασιτέχνας“, εἶπεν ἡ
Ἀγγλὶς ἐπιδιορθόουσα τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ἀδριανοῦ ἐξ ἀβρο-
φροσύνης . . . Ἡ νῆσος τῶν Καπρεῶν εἶνε τόσον μικρὰ καὶ
ὄμως ἑκατοντάδες ζωγράφων ἀντλοῦσιν ἐξ αὐτῆς καλλιτεχνι-
κὰς ὑποθέσεις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ πάντοτε παράγουσι νέον
τι. Εἰς σὰς βεβαίως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ εἶπω, ὅτι το
νέον δὲν εὐρίσκεται ἐν τῆ καλαῖᾳ νήσῳ τῶν Καπρεῶν ἀλλ'
ἐν τοῖς νεαροῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τῆ νεαρᾷ ψυχῇ τῶν καλλι-
τεχνῶν . . .“

„Βεβαίωτατα!“ ἀπήντησεν ὁ Ἀδριανός. „Τὸ νέον εὐρί-
σκεται ἐντὸς ἡμῶν, εἰ καὶ οὐχὶ πάντοτε· ὁ ἐνδοουσιασμός
πρέπει ὅπως ὁ ἀγγελοῦ τοῦ Τοβία, νὰ μᾶς ἀνοίγῃ τοὺς ἀπο-
φυθέντας ὀφθαλμούς.“

Ὁ Ἀδριανός ἀνεστέναξεν. Ἡ συνδιάλεξις, λαβοῦσα
ἅπαξ τὴν σπουδαίαν ταύτην τροπὴν, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ
μετατραπῆ εἰς ἄλλο θέμα. Ἠσυχία τάφου, φρικωδεστέρα
τοῦ προηγηθέντος ἀγῶνος, περιέλαβε πάντας. Ἡ ἡρεμία
αὕτη ἔπνεεν ἐκ τοῦ ποιητοῦ μὲ διαπεραστικὴν, παγετωδὴ,
θανάτου ψυχρότητα. Μόνῃ ἡ Μίς Ῥόζα εἶχεν ἱκανὴν δύνα-
μιν, νὰ διατηρήσῃ μὲ τρέμουσαν φωνήν, εἰ καὶ κατὰ τὸ φαι-
νόμενον μόνον, τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματός της. Βεβια-
σμένη προσέλαβε τὸ ἦθος τοῦ Ἀδριανοῦ, ὅπως συμμορφου-
μένη πρὸς τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ διάθεσιν, τὸν μεταφέρῃ εἰς
ἄλλας σφαῖρας· ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τύχῃ τοῦ σκοποῦ
της. Ὁ Ἀδριανὸς διετέλεσεν ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν εἶχε
προξενήσῃ εἰς αὐτὸν αἰφνιδίως ἡ μομφὴ ἐπὶ τῆ ἀσπλαγχνία
του. Πάντες ἠσθάνοντο τὴν ἀνεπολόγηστον ταύτην μετα-
βολήν, ἣν ὑπέστη, καὶ ἥτις οὐδένα ἐχαροποίηε. Ἐν τῆ ἡρε-
μία ταύτῃ ἐνυπῆρχε πλήρης ἀπελπισία. Ἡ Ἀγγλὶς ἐμείνε
μέχρι τῆς ἐσπέρας, ἐπὶ μακρότερον τοῦ συνήθους. Ἀφ' οὗ
ἐξῆντησεν ὄλα τὰ μέσα πρὸς διασκέδασιν τοῦ ἀσθενούς,
ἠγέρθη ἐπὶ τέλους, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἣν ἐκείνος ὡσαύ-
τως ἐγερεύεις ἐσφιγξε μετ' ἐγκαρδιότητος καὶ ἐκράτησεν ἐπὶ
τινας στιγμὰς ἐν τῆ ἰδίᾳ του χειρὶ.

— „Μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὸν ἐγωϊσμὸν μου καὶ διὰ τὴν
ἀσπλαγχνίαν μου“, ἐψιθύρισε μειδιῶν, „δὲν εἶν' ἔτσι; Μὲ
συγχωρεῖτε; Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔχω μεγάλην ἀνάγκην τῆς
συγγνώμης σας· σὰς τὴν ζητῶ παρακλητικῶς. Θὰ μὲ ἀνα-
κουφίσῃ . . .“

— „Ἄ, μὴ ἐκλαμβάνετε δὰ τὴν ἀστείότητά μου ὡς σπου-
δαίαν μομφήν!“ ἀπήντησεν ἡ Μίς Ῥόζα ἐρυθροῦσα. Ἐγὼ
ἔπρεπε νὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην . . . Ἐγὼ ἦμην ἄτακτος
. . . συγχωρήσατέ με . . .“

Προσητέμισαν ἀλλήλους ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ δὲ Ἀδρια-
νὸς ἠναγκάσθη βραδέως νὰ στηρικθῆ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου,
διότι ἐγκατέλειπον αὐτὸν αἱ δυνάμεις. Ἡ Ἑλένη συνώδευσεν
τὴν Ἀγγλίδαν μέχρι τῆς ἐξῶ θύρας.

— „Ἀγαπητῆ μου φίλη, πὼς τὸν εὐρίσκεις;“ ἠρώτησεν
αὐτήν, „ἔχεις μεγάλην δύναμιν ἐπ' αὐτοῦ· τὸν καθησύ-
χασες; . . .“

Ἡ Μίς Ῥόζα ἐσφιγξε τὴν Ἑλένην εἰς τὰς ἀγκάλας της
καὶ ἀπαικρύνθη ταχέως . . .

Ὁ Ἀδριανὸς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ἀγγλίδος ἐβου-
δίσθη καὶ πάλιν εἰς τὰς σκέψεις του . . . Εἰς τὰς ἐρω-
τήσεις τῆς μητρὸς, εἰς τὰς ὀμιλίαις τοῦ Μαρϊάνου, οὐδεμίαν
σχεδὸν ἀπάντησιν εἶδιε· ἦτο προφανῶς ἀπασχολημένος ὑπὸ

Η σύζυγος του εφευρέτου της φωτογραφίας. Πρό τινων μηνών ως έγγραψεν εωρτάσθη εν Γαλλία η πεντηκονταετής της εφευρέσεως της φωτογραφίας, τής εφευρέσεως ως γνωστών υπό του Daguerre.

Ο Daguere άνήκει εις την χορείαν των επιμόνων εκείνων ανδρών οτινες εμπροθερήσαντες μίαν ιδέαν συγκεντρώσαν ελον τήν φυσικόν αυτών σθένος εις επιτυχίαν αυτής, ακαταπόνητοι εκ των αποτυχιών, άρπαζάντων έχοντες θάρρος και πεποιθήσιν ότι ημέραν τινά θ' άνατελής ή ημέρα του θριάμβου.

Χαρακτηριστικώτατον περί αυτού ανέκδοτον αναγνώσκωμεν εν γαλλική έφημερίδι επί ευκαιρία της ίδρύσεως μνημείου εις ένα των έξοχωτάτων χημικών της Γαλλίας, τόν J.-B. Dumas.

Ημέραν τινά ο περιώνυμος χημικός εύρίσκειτο εν τώ χημικώ έργαστηρίω του, μελετών τās ιδιότητες του χλωρίου και την επενέργειαν αυτού επί των οργανικών συνθέτων σωμάτων, όπως καθόρισεν τόν φερώνυμον αυτόν χημικόν νόμον, ότε ο θυρωρός άνήγγειλεν αυτώ ότι κυρία τις παρακαλεί επιμόνος να τόν ίδη.

Ητο καθ' όλοκληρίαν άγνωστος ή κυρία εκείνη εις τόν καθηγητήν, άλλ' έπειδή επέμενε σφόδρα, άπεφάσισε να διακόψη την εργασίαν του και την δεχθή.

Ανεκόνισεν αυτή άμέσως τόν σκοπόν τής επισκέψεώς της ήρχετο να ζητήση παρ' αυτού μίαν χάριν, χάριν όχι συνήθη τον παρακαλεί θερμως να πείση ένα εφευρέτην, να παύση πλέον ν' ασχολήται πειραματωδώς εις πειράματα διαπαιρητά, τα όποια εις ούδεν πρακτικόν αποτέλεσμα καταλήγουν;

Ο εφευρέτης εκείνος ήτο ο σύζυγός της. — Μόνο σεις, τώ ειπε, ένεκα της ύψηλης θέσεως την όποιαν κατέχετε, ένεκα της φήμης σας, ένεκα της επιστημονικής αξίας σας ήμπορείτε να τόν πείσετε ότι ματαιοπονεϊ. . . Αλλοίμονον! κατεστράφημεν τα παιδιά μου κ' έγώ άπ' αυτών τώ φοβερό πειράμα του! . . . Χθες διά ν' αγοράση κάτι χημικά υγρά, τα όποια στοιχίζουν άκριβά, έπώλησεν τα μέσα επικλά μας, διότι δεν μίξ έμεινε τίποτε άλλο δια να πωλήσωμεν. Δεν παίρνει από λόγια. Τί δεν του είπα! Του κακού. Αυτός την δουλειά του. Θα έλθη, λέγει, μία ημέρα πού θα επιτύχη και τότε θαλλη μαζευμένο τώ χρήμα. . . Αλλ' αυτά εις όνειρα τρελλού. . . θα κατανησωμεν και να πεινοώμεν!

Η ταλαίτωρος γυνή τηλικαύτην άνησυχίαν και αποδάρρυσιν έδεικνυε όστε ο χημικός συνεκινήθη.

— Καλά, ειπε, στείλατέ μοι αύριον τόν σύζυγόν σας. . . και θα τόν επιστήξω, αν πρέπει.

— Αχ, κύριε Δουμά, δεν ήξεύρετε τί ευεργεσίαν θα μίξ κάμετε! Δι' όνομα του Θεού, ανοίξετε του τα μάτια, δώσατέ του να ένοήσῃ τώ σφάλμα του, κάμετέ τον να γείνη γνωστικός όπως ήταν πρώτα, πριν ν' άρχισῃ αυτάς τās ιστορίας.

- Θα προσπαθήσω, κυρία μου, και πώς ονομάζεται;
- Δαγγέρ.
- Ο σκηνογράφος;
- Ναι, αχ! πού ειπε ο ευτυχισμένος εκίνος ο καιρός πού ειχε ολο τον νοū του να ζωγραφίζῃ σκηνάς!

Πράγματι περί του συνεργάτου του Niepce έπρόκειτο, περί του μετά ταύτα εφευρέτου της φωτογραφίας.

Ο Δαγγέρ προσήλθεν εις τόν Δουμάν, όστις, εξ όσον ειχεν άκουσῃ, άνέμενε να ιδῃ φαντασιωκόπον τινά και μονομανή. Αλλ' εύθως ως ο Δαγγέρ εξέθεθεν αυτώ τώ σχέδιόν του, εύθως ως εξήγησεν επί ποίων λόγων έστράφητο όπως έλίχη σφενικον την επιτυχίαν, ο χημικός ένόησεν ότι δεν έπρόκειτο περί γελοίας ιδιοτροπίας, και ού μόνον δεν άπέστρεψεν αυτόν άλλά και τόν παρώτρυνε και τίν ενεδούρυνε.

Μετά τινος ώρας ή σύζυγος του εφευρέτου ήλθε πρός τόν Δουμάν όπως μάθη τώ αποτέλεσμα της συνδιαλέξεως.

- Δοιπόν, ήκουσε ό,τι του είπατε;
- Βέβαια.
- Του είπατε ν' αφήση πλέον αυτές τās τρέλλες;
- Του είπα ότι εύρίσκειται εις τή ίχνη μίξ μεγαλοφυούς εφευρέσεως.

— Πώς; σεις. . . εις τόν όποιον είχα τόσην μεγάλην έμπιστοσύνην! . . .

— Ησυχάσατε, κυρία, ο σύζυγός σας θα εξακολουθήσῃ τās έρεύνας του. . . Αλλ' τās δαπάνας αναλαμβάνω έγώ του λοιπού. Πιστεύσατέ με· μη έναντιώσθε εις τās εργασίας του. Δουμάξεται τον μάλλον.

Από της ημέρας εκείνης πράγματι ο Δουμάς ανέλαβεν διαι τās δαπάνας των πειραμάτων, δια της ένδέρμου δε και πεφωτισμένης εκείνης υποστηρίξεως ο Δαγγέρ επέντευεν εν τέλει και εδριάμβυσεν.

Η άνωθεν ειρη εις εν τώ άγγλικώ δικαίω. Η ρίς ανεγνωρίσθη δια νόμου του κοινοβουλίου εν Άγγλία ως μέλος του ανθρωπίνου σώματος μόλις εν έτει — 1705, ήτοι πρό 184 έτών. Άνθρωπός τις εν Λονδίνω άπέκοψε την ρίνα άλλου τινός, πρός όν ειχεν έλθῃ εις ξηριδα. Εν τώ δικαστηρίω ο συνήγορος του κατηγορουμένου ισχυρίζετο ότι η άποκοπή της ρίνος δεν εινε άκρωτηριασμός, καθ' ότι η ρίς δεν εινε μέλος του σώματος, ως συνισταμένη μόνον εκ χόνδρων, ενώ τα μέλη του σώματος συνιστανται εκ μυώνων, άρτηριών, νεύρων, οστών κτλ. Τό σοφόν τούτο εκ της χειρουργικοδικαστικής επιχείρημα έπεισε τούς ένόρκους και ο ρινοκόπτης εκηρύχθη άθώος. — Αλλ' έπειδή η άθώωσις αυτή εξέθετεν εις μέγαν κίνδυνον πάσας τās ρίνας του άγγλικού λαού, τó υπουργείον έφερεν εις τό κοινοβούλιον νομοσχέδιον, δι' ού ή ρίς ανεγνωρίζετο επισήμως ως μέλος του ανθρωπίνου σώματος. Τό νομοσχέδιον έψηφίσθη και έκτοτε η ρίς έχει και εν Άγγλία τās δικαιώματά της.

Άγγλική μεγαλονία. Είς εκ των μεγίστων εν τοις γράμμασι ανδρων της Άγγλίας ήτο ο περί τώ τέλη του παρελθόντος και τās άρχάς του παρόντος αιώνος άκμάσας σοφός Θωμάς Young, του όποιου η καταπραΐντική πολυδυσούση και έξοχος μεγαλοφυΐα όλίγον υπό των συγχρόνων αυτώ έννοήθη και έτι ελιγώτερον εξετιμηθή. Πλείστον των επιστημονικών αυτώ έρευνών και ανακαλύψεων έλησμονήθησαν, ως λ. χ. αι περί των χρωμάτων έμβριθέσταται αυτώ πραγματεία, αίντες μόλις έσχάτως υπό του Μόζουελ και του Χελμχολτς ανεσκάφησαν ούτως ειπείν εκ των ογκωδών και πολυτόμων πρακτικών της βασιλικής εν Λονδίνω Έταιρείας των Έπιστημών.

Ο σφωτάτος αυτός άνθρ, όστις υπό της φύσεως ήτο πεποικισμένος δι' έξαιρέτων όρώων, ήτο ίατρος, αρχιολόγος, αλχημικός, μαθηματικός, άστρονόμος, φυσιοδίφης, μηχανικός, γλωσσολόγος κτλ. Εν ηλικία δεκαεσσάρων έτών ήτο κάτοχος ένένα γλωσσών και ειχεν έκτακτον φιλομάθειαν και φιλοπονίαν. Ο Thomas Young ειχε την πεποιθήσιν ότι έκαστος άνθρωπος δύναται, όταν θέλη, να μάθη πών ό,τι εινε μαθητόν και εις άλλον τινά, προσπαθεί δε δια των πραγμάτων ν' αποδείξη την όρθότητα της γνώμης του ταύτης, παραδιδόμενος άνευ αναβολής εις την σπουδήν οουδύηποτε κλάδου της ανθρωπίνης γνώσεως, άμα ως έλάμβανεν ιδιαίτεραν πρός τούτο άφορμήν, και γινόμενος πράγματι κάτοχος της γνώσεως εκείνης, ής τείως έστερείτο. Έσπέραν τινά, εν τινι συναναστροφή, επεί τις πρός αυτόν ότι υπάρχουσι και τέχναι τās όποιας δεν δύναται να μάθη ο επιστήμων, π. χ. ή οχηνοβατική τέχνη. Άμέσως την έπομένην ημέραν ο Young παρεδόθη όλοφύχως εις την σπουδήν της τέχνης ταύτης, και έντός βραχυτάτου σχετικώς διαστήματος ήδύνατο να περιπατή εύχερέστατα επί του στανίου, τεταμένου εις μέγα ύψος υπεράνω του εδάφους, εν δε τώ ίπποδρομίω ιστάμενος επί δύο ίππων άνευ έπιπίων να υπερβαίνῃ μάλιστα και αυτούς τούς εξ επαγγέλματος ίππευτάς. Συγχρόνως δε ήτο και καθηγητής της ιατρικής, παραδίδων ένάλλαξ τούς διαφόρους κλάδους της ιατρικής έπιστήμης εν τινι νοσοκομείω του Λονδίνου. Ημέραν τινά προέκλασε τούς φίλους του να τώ προτείνουσιν όσον διήποτε επιστημονικόν πρόβλημα, όσον ούδεν τε δυσχερέστατον, ύπισχογούμενος ότι θα τώ λύση εξ άπαντος. Οί φίλοι του προέτειναν αυτώ την τότε υπό μηδενός έτι κατορθωθείσαν άνάγνωσιν και έρμηνείαν των ίερογλυφικών, και πράγματι ο Young ήρξάτο πρώτος πίντων της όρθής έξηγήσεως των τέως άνεξηγήτων ίερογλυφικών έπιγραφών. Ο Young εινε πρός τοις άλλους και ο θεμελιωτής της περί χρωμάτων θεωρίας. Κατά τās τελευταίας έτι του βίου του στιγμάς, κατακεκλιμένος εν τή επίθανάτω κλίνη, ύπηγόρευε την σύνταξιν ένός τώ τελειοτάτων άγγλοαραβικών λεξικόν.

Η επίδρασις του ηλεκτρισμού επί των ζώων. Έσχάτως έγέροντο εν Άμερικῃ πειράματα ηλεκτρισμού επί των θηρίων, των κεκλεισμένων εν θηριοτροφίω. Οί ίπποπόταμοι έφάνησαν ούδεν αίσθανθέντες εκ της διελεύσεως του ηλεκτρικού βρέματος, ενώ τουναντίον οι πίθηκοι και οι λύκοι έξηγηρίωθησαν και ήρχισαν να όλούζωσιν· οι έλέφαντες έδειξαν μεγάλην εύχαρίστησιν και έδώκευον τούς φίλακας των. Τα πειράματα ταύτα έγένοντο να εξακριβωθή ή ένέργεια του ηλεκτρισμού επί των ζώων και χρησιμοποίηθη ίσως ως δαμαστήριος αυτών δυνάμεις.

Απεφασίσθη ή ίδρυσις μνημείου του μουσικώ Μένδελσον εν Λευβίγ. Η δαπάνη αυτού ύπελογίσθη εις 25 χιλιάδας μάρκων, εκ των όποιων τās 5 χιλιάδας κατέβαλεν ή πόλις Λευβείας.

Συνοικέσιον δοκτόρων. Εν Παρισίσις συνευχθήσθη εις γάμου κοινωνίαν εις διδάκτωρ μετα μίξ διδάκτωρ. Ο γαμβρός ήτο ο κύριος Δρ. Jacques Vertillon, διευθυντής του εν Παρισίσις στατιστικού γραφείου, η δε νόμφη ή Ρωσική δεσποινίς Schultz, ήτις τό παρελθόν έτος έλαβε τό διδακτορικόν δίπλωμα.

Παράστασις των Πέρσων του Αισχύλου εν Βερολίνω. Οί Πέρσαι του Αισχύλου, τό όποιον δρόμα παρεστάθη ως γνωστόν κατά πρώτην φοράν πρό δύο και έπέκεινα χιλιετηρίδων (472 π. Χ.) εν Άθήναις, παρεστάθη έσχάτως, τή 21 και 23 νοεμβρίου, εν Βερολίνω, εν γερμανική μεταφράσει, υπό Γερμανών ήθοποιών με άρχαίως έλληνικάς στολάς. Κατά τούς καθ' ήμās χρόνους πρώτος ο Γερμανός φιλόλογος Köchly, όστις μετέφρασε και έπεξεργάσθη τούς Πέρσας, και συνεπλήρωσε τό έλλείπον τέλος αυτών, εξέφρασεν έκανεληγμένως τόν πόδον του να ιδῃ την εν τή σκηνή άνάστασιν του δράματος τούτου και την μελοποίησιν αυτου δι' αναλόγου και καταλλήλου μουσικής. Την ποιητήν ταύτην άνάστασιν των εύρτασαν οι Πέρσαι, πρό όκταετίας παρασταθέντες εν Βερολίνω υπό του αυτου διάσου, ύφ' ού και τώρα παραστάθησαν, και μελοποιηθέντες υπό του πρώηντος του Μάινινγκεν, όστις και άφέρωσε τό έργον του τούτου εις την μνήμην του διδασκάλου του Köchly.

Μουσείον του Βίσμαρκ. Τό Βερολίνον προσεχώ; θα πλουτισθή κατά εν νέον μουσείον, όπερ θα περιέχη πάντα τα πρός τόν Βίσμαρκ σχετικά άντικείμενα (συγγραμματα, ποιήματα, εικόνας κτλ.) Από έτών ήδη ήρξάντο αι συλλογαί των μνημείων τούτων και αι προκαταρκτικά έργασια πρός ίδρυσιν του Βισμαρκείου μουσείου. Μέχρι τουδε συνελέχθησαν υπό των δαυμαστών και λατρευτών του Βίσμαρκ πάντα τα περί αυτου υπάρχοντα δημοσιεύματα, συγγραμματα, ποιήματα προστοπογραφία εκ διαφόρων έποχών και πλείστα άλλα άντικείμενα όπως εδήποτε σχετιζόμενα πρός τόν πρώηντα Βίσμαρκ, είναι δε κατατεθειμένα ίκανά χρηματικά κεφάλαια πρός πλουτισμόν και τελοιοποίησιν του μουσείου τούτου. Η έπίσημος έναρξίς του μουσείου θα γείνη τή 1. άπριλίου 1890 (τῃ 75η επέτειω έορτή των γενέθλιων του Αρχιμαγγαλαρίου).

Τό υπό του Μόζαρτ ιδιοχείρως γραφέν γενινόν διάγραμμα (Partitur) του Don Juan εύρίσκειται ήδη εν Παρισίσις εν τή κατοχή της διασημου αιδού Μm. Viardot-Garcia, ήτις άνεκόνισσε πρό τινος τῷ ύπουργώ της δημ. Έκπαίδεσεως εν Γαλλία, ότι εν τή διαθήκη της κληροδοτεί τό εν λόγω μουσικόν αυτόγραφον του Μόζαρτ εις της βιβλιοθήκην της εν Παρισίσις μουσικής σχολής. Τό έργον τούτο συνίσταται εκ πολλών μικρών φυλλαδίων, δεδεμένων δια περιγραμής. Η γραφή εινε στερεά και σαφής, σπανιωτάτα δε άπαντάσι χωρία διαγεγραμμένα.

Η άκοή των νεογνών παιδιών. Περί του θέματος τούτου άνέγνω έσχάτως ο γερμανός καθηγητής Δρ. Ιούλιος Böhe ένώπιον πολυκληιδούς άκρακτηριου ιδίαν αυτου πραγματείαν λίαν ένδιαφέρουσαν, εξ ής έρανίζόμεθα ένταύθα τās εξῆς: Τα νεογέννητα παιδιά στεροϋνται παντελώς της αίσθησεως της άκοής. Αί ψυχικάς λειτουργίας, όσαι τό όρῶν, τό ακούειν,

τό όμιλέιν κτλ. τελούνται δια του εγκέφαλου, ο δε εγκέφαλος των νεογνών παιδιών δεν εινε εισέτι ίκανός πρός τοιαύτην ένέργειαν. Πρός κτήσιν της ίκανότητος ταύτης απαιτείται ποιά τις ανάπτυξις και άσκησις, ήτις μόνον σύν τώ χρόνω άποκτάται. Τα νεογνά παιδιά στεροϋνται της άκοής, διότι ούτε ο εγκέφαλος ούτε τό όργανον της άκοής είναι τοσούτον παρ' αυτους άνευπυγμένα όστε να δύναται να λειτουργήσιν. Ένε φυσικώτατον ότι παιδιά έχοντα μόλις ένός μηνός ηλικίαν δεν ακούουσι, μόλις δε εν ηλικία δύο ή και τριών μηνών καθίστανται προσεκτικά εις ίσχυρόν τινα φέρον ή ήχον, ως λ. χ. εις τόν ήχον κώδωνος. Όταν τό βρέφος και κατ' αυτην την ηλικίαν των τριών μηνών δεν παρέχει εισέτι σημεία άκοής, τότε καταλαμβάνονται αι μητέρες υπό φοβεράς άνησυχίας φοβούμεναι μήπως τά τέκνα των μείνωσι κωφάλαια, διότι γνωρίζουσι καλώς ότι η έλλειψίς της άκοής εινε συνδεμένη με την έλλειψιν του λόγου.

Επιβλαβείς έξωτερικάς επιδράσεις επί της μητέρος, νοσήματά τινα των γονέων ή και, κατ' την γνώμην ίατρών τινων, ο γάμος μεταξύ όμοίων, δύναται ένίοτε να επηρεάσωσιν η παρακλύσωσι την κανονικήν ανάπτυξιν του οργάνου της άκοής παρά τῷ έμβρύω ή εκείνου του μέρους του εγκέφαλου, όπερ πρός την λειτουργίαν της άκοής εινε άπαραίτητον. Εν τῃ περιπτώσει ταύτη τό βρέφος γεννάται κωφάλαιον, ενώ τό έξωτερικόν αυτοδ ούς εις τās πλείστας περιπτώσεις εινε κανονικώς έσχηματισμένον.

Αλλ', ως έρήθη, και εν τῃ κανονική καταστάσει τό όργανον της άκοής του νεογεννήτου παιδιου δεν εινε τοσούτον άνευπυγμένον, ώστε να μεταβιβάζῃ εις τόν εγκέφαλον τās ήχηράς έντυπώσεις. Η ανάπτυξις αυτή προβαίνουσα όσημέρην συμπληρούται και γίνεται τελεία μόλις μετά πλειστον έτών τινων. Ο ακουστικός πόρος, όστις παρά τοις ηύξημένοις περιβάλλεται υπό όστεινον παρεϊών, συνίσταται παρά τοις νεογνοίς εκ στενού τινος, υπό δέρματος περιβαλλομένου σωλήνος. Τό τύμπανον δε εινε πολλώ παχύτερον και ήτον έλαστικόν η παρά τοις άνευπυγμένοις παιδιόις, η δε θέσις του εινε τοιαύτη, ώστε δεν δύναται ολόκληρος η έπιφάνεια αυτου να δέχεται τό ήχηρό κύματι. Εκτός δε τούτου, το τυμπανόσφρακτον κύλωμα των βρεφών εινε πεπληρωμένον σιέλου, όστις πρέπει πρότερον ν' απομυκθῃ όλίγον κατ' όλίγον, όπως άντικατασταθῃ υπό του αναγκαίου άέρος.

Εκ των διαφορών τούτων γίνεται εύνόητον, ότι τα νεογνά εν γένει δεν δύναται να ακούωσι και ότι τα βρέφη μόλις περί τώ τέλη του τρίτου μηνός της ηλικίας των, πολλάνκις δε και βραδύτερον, καθίστανται προσεκτικά εις τοις ίσχυροίς ήχοις.

Και πάλιν τό κάπνισμα. Υπό τινος έπόψεως τό κάπνισμα όχι μόνον δεν βλάπτει άλλ' εινε και πολύ όφελιμον. Ο ίατρος Τατσιναρί εν Πίσῃ της Ιταλίας εξέητασε την επενέργειαν του καπνού επί διαφόρων ειδών βακτηριδίων και εξήγαγε τās εξῆς πορίσματα εκ των έρευνών του: Ο καπνός της νικωτίνης έχει την ιδιότητα, τινών μόν ειδών βακτηριδίων να επιβραδύνῃ τινών δε και να έμποδίσῃ έντελώς την ανάπτυξιν του. Ο καπνός μεγάλων τσιγάρων της Βιργίνιας έπιβραδύνει την ανάπτυξιν του μὲν bacillus prodigiouss κατά 72 ώρας, του δε staphylococcus aureus κατά 27 ώρας. Τα βακτηρίδια της χολέρας διετέλουν επηρεαζόμενα εν τῃ αναπτύξει των υπό του καπνού επί 130 ώρας και έπέκεινα, τα δε βακτηρίδια της φθίσεως και του τύφου ούδέ μετά 168 ώρας έδεικνυον σημεία ανάπτυξεως. Αλλ' η καταστροφική αυτή δύναμις του καπνού κατά των βακτηριδίων αφανίζεται, όταν ο καπνός διεέρχεται δι' ύδατος όπως εις τόν ναργυλλέν.

Αειψανα άρχαίας έλάφου. Ένεός πολλών κοιλωμάτων (σηπταίων) του όρους Καρτε εύρέθησαν έσχάτως πολυάριθμα όστά και κέρατα τής γιγαντιαίας εκείνης έλάφου, ής ποιείται μνησιον ο Ιούλιος Καίσαρ εν τῷ συγγράμματι αυτου «περί του γαλιαικού πολέμου» (de bello gallico). Πρό τινων ήδη έτών ειχον εύρεθῃ παρά τῷ Nordhausen μέρη τινά κεράτων της έλάφου ταύτης, τώρα όμως εύρέθη παρά τῷ χωρίω Ufrungen ολόκληρος σκελετός του άρχαιου τούτου ζώου εις βάθος 4 μέτρων υπό τό έδαφος.

Ο ΚΑΡΔΙΑΚΟΣ ΠΑΛΜΟΣ.

Ἐκαστος γνωρίζει τὸ δυσάρεστον ἐκεῖνο συναίσθημα ὅπου συνοδεύει τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μετὰ σφοδράν τινα καὶ βίαιαν σωματικὴν ἀσκησιν ἢ ταχυστάτην τινὰ πορείαν, τὸ κοινῶς λεγόμενον καρδιοκτύπι. Ἄλλ' ἵπάρχουσι καὶ πολλαὶ περιπτώσεις καθ' ἃς τὸ συναίσθημα τοῦτο εἶναι λίαν ἀλγεῖν καὶ παρουσιάζεται χωρὶς νὰ προκληθῆ ὑπὸ ἐξωτερικῆς τινος αἰτίας, ἐνῶ δηλ. οἱ πάσχοντες διατελοῦσιν ἐν καταστάσει ἡρεμίας.

Ὁ καρδιακὸς παλμὸς, εἰς τὰς ἐξαιρετικὰς ταύτας περιπτώσεις, εἶνε σύμπτωμα ἀσήμενον μὲν καθ' ἑαυτὸ ἀλλ' ὅμως ἀξίον ἀκριβοῦς ἐξετάσεως καὶ προσοχῆς, καθότι ἐνίοτε εἶνε τεκμήριον σοβαρᾶς τινος καταστάσεως.

Ἄλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς σπεύδομεν νὰ εἰπώμεν ὅτι τὸ καρδιοκτύπι εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων οὐδαμῶς προϋποθέτει κατ' ἀνάγκην τὴν ὑπαρξίν καρδιακοῦ νοσήματος. Τούναντίον δέ, μάλιστα ὅταν παρουσιάζεται ἄνευ ἄλλων σπουδαίων συμπτωμάτων, δυνάμεθα σχεδὸν μετὰ βεβαιότητος ν' ἀποφανθῶμεν ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀνεξάρτητον πάσης ἀθενείας τῆς καρδίας.

Πόσαι γυναῖκες, πόσαι νεάνιδες ἐξαιτοῦνται καθημερινῶς τὴν βοήθειαν τοῦ ἱατροῦ νομίζουσαι ὅτι πάσχουσιν ὑπὸ καρδιακοῦ νοσήματος, τοῦ ὁποίου περιγράφουσι λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις, ἐνῶ ἡ πραγματικὴ αὐτῶν νόσος εἶνε χλωρώσις ἢ ἀναιμία συνοδευομένη ὑπὸ τινων νευραλγιῶν πόνων!

Ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν ἐκεῖνων περιπτώσεων τοῦ ἀλγεῖν καρδιακοῦ παλμοῦ, ὅστις ἄλλως τε συνοδεύεται καὶ ὑπὸ ἄλλων σοβαρῶν συμπτωμάτων, διεγερόντων τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἀγχίνουσαν τοῦ ἱατροῦ — ὑπάρχουσι πλείσται ἄλλαι περιπτώσεις, πολλῶν πολυπληθέστεραι τῶν πρώτων, καθ' ἃς ὁ καρδιακὸς παλμὸς προέρχεται ἐκ νοσηρᾶς τινος καταστάσεως, ἔλαττονον σοβαρᾶς, ἢ ὁποία ὅμως εἶνε ἐπ' ἴσης ἀξία δραστηκῆς τινος θεραπείας.

Μεταξὺ τῶν αἰτιῶν τοῦ καρδιακοῦ παλμοῦ, ὅστις οὐδόλως προϋποθέτει τὴν ὑπαρξίν καρδιακῆς νόσου, τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ἡ ἀναιμία καὶ ἡ χλωρώσις· τὸ αἷμα τῶν πασχόντων ἐκ τῆς νόσου ταύτης, στερούμενον τῆς κανονικῆς ποσότητος τοῦ ὀξυγόνου, ἐξασκεῖ ἐρεθιστικὴν ἐνέργειαν ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα εἶνε ἡ ἐπιταχύνσις τῶν συστολῶν τῆς καρδίας, ἣτοι τὸ καρδιοκτύπι. Ἡ ἀναιμία εἶνε λοιπὸν μία τῶν συχνοτάτων αἰτιῶν τοῦ καρδιακοῦ παλμοῦ· καὶ οἱ πλείστοι νέοι ἀμφοτέρων τῶν φύλων, οἵτινες συμβουλευόνται τὸν ἱατρὸν νομίζοντες ὅτι πάσχουσιν ἐκ καρδιακῶν νοσημάτων, πάσχουσι κυρίως ὑπὸ ἀναιμίας, οὕτως ὥστε διὰ τῆς ἀρμοδίας θεραπείας, ἣτοι διὰ διαίτης τονωτικῆς, ἐνδυναμωτικῆς, καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς χρήσεως σιδήρου καὶ κίνας ἀπαλλάσσονται ταχέως ἀπὸ τοῦ ἐνοχλήματος τοῦ καρδιακοῦ παλμοῦ.

Ἐκτὸς τῆς ἀναιμίας καὶ τῆς χλωρώσεως συχνοτάτη αἰτία τοῦ καρδιακοῦ παλμοῦ εἶνε ἡ νόσος τῶν νεύρων· γυναῖκες τινες, ἄλλως ὑγιεσταταί, ἀλλ' εἴτε ἐκ τῆς κρᾶσεως τῶν εἴτε ἐκ τῆς ἀγωγῆς τῶν εὐερέδιστοι καὶ νευροπαθεῖς, πάσχουσιν ὑπὸ σφοδροτάτων καὶ ἀλγεῖν καρδιακῶν παλμῶν, οἵτινες ἐπιμένουσιν ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη χωρὶς νὰ ἐπιφέρωσιν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην διατάραξιν εἰς τὴν γενικὴν ὑγίειαν αὐτῶν. Οἱ ἀλγεῖνοι οὗτοι παλ-

μοὶ παύουσι τῷ ὄντι, ἀμα ὡς μετριοσθῆ τὸ εὐερέδιστον τῶν νεύρων διὰ διαίτης τονωτικῆς, ἐνδυναμωτικῆς, πρᾶυντικῆς, ἀντισπασμωδικῆς καὶ ἐν γένει διὰ καταλλήλου θεραπείας τῆς νοσηρᾶς ὑπερευαισθησίας τῶν νεύρων.

Αἱ μακρὰ ἀγρυπνία, αἱ ὑπερβολικαὶ ἐργασίαι, τὰ πάθη, οἱ κόποι, αἱ πνευματικαὶ καταπονήσεις, αἱ ταραχαὶ παντὸς εἴδους, καὶ ἐν γένει πάντα τὰ αἰτία τῆς νευρικῆς ἐξαντλήσεως καὶ καταπονήσεως δύνανται νὰ ἐπιφέρωσιν τὸν καρδιακὸν παλμὸν, ὅστις ὅμως παύει ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀμα ὡς ὁ πάσχων ἐπανελθῆ εἰς τὸν τακτικὸν βίον, εἰς σωματικὴν καὶ ἠθικὴν διαίτην ὑγιεινοτέραν καὶ καταλληλοτέραν πρὸς καταπράυνσιν τῶν αἰσθήσεων, πρὸς ἀναχαίτισιν τῶν παθῶν, πρὸς παύσιν τῶν καταχρήσεων καὶ ἐπούλωσιν τῶν ἠθικῶν πληγῶν.

Ἐτέρα τις κοινωτάτη καὶ συχνοτάτη αἰτία τοῦ καρδιακοῦ παλμοῦ εἶνε ἀξία ἰδιαιτέρας μνείας· ἡ αἰτία αὕτη εἶνε ἡ ἀληθῶς δηλητηριώδης ἐνέργεια τοῦ καφέ, τοῦ τεύτου, τοῦ οἴνου, τοῦ οἴνου, τοῦ οἴνου, τοῦ οἴνου (νικωτίνης).

Ἰπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν δύνανται νὰ πῶσιν ἐν κούδιον καφέ ἢ τεύτον ἢ οἶνον, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶσι σφοδρῶς καρδιακοῦ παλμοῦ. Πρὸ πάντων φανερὰ εἶνε ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ καφέ καὶ τοῦ τεύτου. Ὅλιγοὶ ἄνθρωποι δύνανται νὰ πῶσιν τρία κούδια καφέ τὴν ἡμέραν χωρὶς νὰ αἰσθανθῶσι καρδιακὸν παλμὸν. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐνθα τὸ τέτον εἶνε ἐν ἐκ τῶν μάλιστα διαδεδομένων ποτῶν, οἱ ἱατροὶ προσκαλοῦνται συχνοτάτα πρὸς θεραπείαν σφοδροτάτων ἐνίοτε δὲ καὶ κινδυνοδοσιῶν καρδιακῶν παλμῶν, οἵτινες ὅμως ἀφανίζονται ταχέως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν καταλλήλου τινος θεραπείας.

Διὰ τοῦτο δὲν εἶνε καλὸν νὰ συνειδίζωμεν εἰς τὸν καφὲν τὰ παιδία ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς αὐτῶν ἡλικίας, ὡσαύτως δὲ πρέπει ν' ἀπέχωσιν τοῦ καφέ πάντες οἱ ἔχοντες προδιάθεσιν εἰς τὰς νευρικὰς νόσους, αἰτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἄγουσι κατ' εὐθέλειαν πρὸς τὴν ὑποχουδρίαν. — Τὸ οἶνόνπνευμα, ὁ οἶνος, καὶ ἐν μικρᾷ ποσότητι πινόμενα, δύνανται ὡσαύτως νὸ ἔχωσιν ἰσοῦν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως τῶν καρδιακῶν παλμῶν. Ὁ ἱατρὸς Potain ἀναφέρει πλῆθος περιπτώσεων, ἐν αἷς ἡ ἱατρία ἐπῆρχετο μόνον διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τοῦ οἴνου κατὰ τὸ φαγητόν. Ὁ καρπὸς ἔχει ὡσαύτως ὅμοια ἀποτελέσματα, πρὸ πάντων εἰς τοὺς νέους. — Τούτοις προσοδετέον ὅτι ὁ καρδιακὸς παλμὸς προέρχεται πολλῶν εἰς τὰς γυναῖκας ἐκ κρισίμων τινῶν καταστάσεων, καὶ ἀφανίζεται ταχέως ἀμα ὡς αἱ σωματικαὶ λειτουργίαι κανονισθῶσι.

Ἐν συντόμῳ βλέπομεν ἐκ τῆς βραχείας ταύτης μελέτης ὅτι ὁ καρδιακὸς παλμὸς εἰς πλείστας περιπτώσεις προέρχεται ἐξ αἰτιῶν ὅλων διόλου ἀνεξαρτήτων οἰαδήποτε βλάβης τῆς καρδίας, καὶ ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ ἐμβάλλῃ τοὺς πάσχοντας εἰς ἀνησυχίαν καὶ φόβον περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ὄργανου τοῦτου.

Οὐχ ἦντον ὅμως εἶνε καλὸν, ἐν πάσῃ περιπτώσει, νὰ συμβουλευώμεθα ἀμέσως τὸν ἱατρὸν. Οὗτος μόνος δύνανται δι' ἐπιμελοῦς καὶ προσεκτικῆς ἐξετάσεως νὰ διδῆ τὰ αἰτία τοῦ ἐνοχλήματος τούτου. Ἐκ δὲ τῆς διαγνώσεως τοῦ ἱατροῦ ἐξαρτᾶται ἡ ὀρθὴ θεραπεία.

Ἐπειδὴ οἱ ἀριθμοὶ 23 καὶ 24 δὲ ἐκδοθῶσαν ὁμοῦ γνωρίζομεν ὅτι εἰς τοὺς μὴ ἐξοφλησαντας εἰσέτι τοὺς Ἀοισμοὺς τῶν τοῦ τρέχοντος ἔτους ἢ ἀποστολῆ τῶν τευχῶν τούτων δ' ἀνασταλῆ. κ. Κ. Κ. εἰς Μασσαλίαν. Ἐλήφθησαν καὶ ἀμέσως ἀπεστάλησαν, ἰδιαιτέρως δὲ οἱ εἰς ἐγράφημεν. — κ. * * εἰς Κωνσταντινῶν. Ἄνευ χρημάτων πλέον οὐτε εἰς ἀνταποκριτὰς δυνάμεθα νὰ ἀπο-

στελλώμεν τὰς ἡμετέρας ἐκδόσεις. — κ. Θ. Κ. εἰς Χ. Ἐλεῖς κτλ. Ἐλάβομεν ὑπὸ σημείωσιν, ἀλλ' ἀμφιβάλωμεν ἀν δὲ δυνήθωμεν νὰ ἐκτελέσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν σας. — κ. Α. Σ. εἰς Ἀλεξανδρείαν. Τὰ περικαλύμματα ἄνευ προκαποστολῆς χρημάτων δὲν δυνάμεθα νὰ σὰς ἀποστελλώμεν. — κ. Γ. Α. εἰς Παβλογράδ. Ἐσημειώσαμεν ἀν σὰς λείψῃ δὲ ἀριθμὸς τις ἐνεκα τῆς μεταβολῆς ταύτης γράφατε

μας διὰ νὰ σὰς ἀποσταλῆ. — κ. Π. Σ. εἰς Βεροῦδιαν. Ἐνεγράψαμεν καὶ σὰς εὐχαριστοῦμεν. — κ. Π. Σ. εἰς Ἀλεξανδρείαν. Οὐδεμία παραγγελία λαμβάνεται ὑπ' ὄψει ἄνευ τῆς προκαποστολῆς τῶν χρημάτων. — κ. Κ. Ν. Κ. εἰς Βάρναν. Ἐλήφθησαν καὶ τὸ αἰτηθὲν ἀπεστάλη. — κ. Ι. Β. εἰς Ρόδον. Οἱ τόμοι ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Μ. εἰς Ἀργίλιον. Ἐλήφθησαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ βίου. Δημοκρασία ἐν ἐνεχυροδανειστηρίῳ ὑπὸ Ἀριστ. Π.Κουρτίδου (συνέχεια καὶ τέλος). — Ἡ ἀποφυλακισθεῖσα ὑπὸ André Theuriet. — Ἡ Ἀθανασία τῆς φωνῆς (συνέχεια). — Δημῶδες παροιμίαι. — Ὁ Δαίμων. Διήγημα ὑπὸ Γ. Ι. Κρασεβσκυ (συνέχεια καὶ τέλος). — Πανακωδίκη, ἣτοι ἐρμηνεῖα τῶν εἰδῶν. — Πουκίλα. (Ἡ σύλληξις τοῦ ἐφευρέτου τῆς φωτογραφίας. — Ἡ ἀνθρωπίνη βίξι ἐν τῷ ἀγγλικῷ δικαίῳ. — Ἀγγλικὴ μεγαλοφυΐα.) — Ἐπιστήμη καὶ Καλλιτεχνία. (Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐπὶ τῶν ζώων. — Μνημεῖον Μενδελ-σόνος ἐν Λεϊψία. — Συνοικεῖσιον δοκτόρων. — Παράστασις τῶν „Περσῶν“ τοῦ Αἰσχύλου ἐν Βερολίνω. — Μουσείον τοῦ Βίτμαρι. — Μουσικῶν χειρό-γραφον τοῦ Μότσαρτ ἐν Παρισίοις. — Ἡ ἀκοὴ τῶν νεογνῶν παιδίων. — Καὶ πάλιν τὸ κάπνισμα. — Λεῖψανα ἀρχαίας ἐλάφου.) — Ὁ καρδιακὸς παλμὸς. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. Φερδινανδὸς Γρηγορόβιος (ἐν σελ. 337). — Μαυροβουνοῦς χορὸς μετὰ τὰ σπαθία. Εἰκὼν ὑπὸ Ρ. Joannovich (ἐν σελ. 341). — Πρωτὰ παρὰ τῆ λίμνη τῆς Ζυρίχης. Εἰκὼν ὑπὸ R. Koller (ἐν σελ. 345).

Ἐκδότης Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.

Τύποις Bär & Hermann, ἐν Λεϊψία. — Χάρτης ἐκ τῆς Neue Papiermanufaktur ἐν Στρασβούργῳ.